

EMELIE BERGBOHM ▪ AILIN MOAF
MIRLASHARI ▪ VLORA MAKOLLI
▪ SARA BESSA ▪ EDVARD VON
SYDOW ▪ AHMED ABDIRAHMAN
▪ MARCUS PALLVID ▪ JONAS
GEORGSSON ▪ MINÉA FRYKMAN ▪
SARA TAVAKOLIZADEH ▪ CLARA
LINDSTEN ▪ MIKAEL BERG ▪
PETER SVENSSON ▪ NINA RUNG ▪
ANASTASIA AKOULOV ▪ TOBIAS
NILSSON ▪ CANAN YASAR ▪
WANJA KAUFMANN ▪ CHALISA
KLAMPAIBOON ▪ FAYYAD ASSALI

HÖJ RÖSTEN
POLITIKERSKOLA 2016

INNEHÅLL

PROLOG	4
LÅT FLER FORMA FRAMTIDEN!	6
REKTOR HAR ORDET	8
PRESENTATIONER & DEBATTARTIKLAR	74
EPILOG	76

Höj Röstén Politikérskola är ett partipolitiskt obundet medborgarinitiativ med syfte att skapa förutsättningar för fler människor med samhällsengagemang att hitta in i politiken och därigenom bredda rekryteringsbasen till de politiska förtroendeuppdragen.

FOTO: SOFIA RUNARSDOTTER
FOTO SID. 60: PONTUS CORNELIUSSON
GRAFISK DESIGN: ARON SUNDBERG

PROLOG

Efter en lång politisk strid infördes allmän och lika rösträtt i Sverige. Etthundra år senare betraktas den svenska demokratin som en av världens starkaste.

Den utmärks av bland annat högt valdeltagande, jämställdhet, livaktigt civilsamhälle, låg grad av korruption och fria medier om man jämför med andra demokratiska stater.

Ändå måste vi bry oss om den svenska demokratis utveckling. Flera av de förutsättningar som rådde när demokratin etablerades förändras. Utvecklingen i fråga om globalisering, migration, digitalisering, ojämlikhet, demografi och klimatet gör att demokratin ställs inför historiskt sett mycket svåra prov. Andra idéer än dem som bildar grundvalen för den svenska demokratin sprids nu framgångsrikt. Det finns en växande folklig uppslutning bakom populismens föreställningar, inte minst bland de medborgargrupper som är frånvarande där de politiska besluten fattas. Ju mindre representativa politikerna är, desto svårare har besluten och systemet att vinna medborgarnas förtroende.

Att slå sig till ro vore därför riskfyllt, ja ansvarslost. Vi vill ta strid för demokratis idéer. Vi vill att fler samhällsengagerade medborgare ska överväga att kandidera för politiska uppdrag på olika nivåer. Tvärs över partipolitiska, könsrättsliga, geografiska, kulturella och andra gränser genomför vi en kvalificerad utbild-

ning och utveckling av samhällsengagerade människor som av olika skäl är särskilt underrepresenterade bland de förtroendevalda. Den berör kunskaper, idéer, attityder, färdigheter, kritik, respekt, samspel och mycket mer. På så sätt ger vi några av dem som inte gick med i något politiskt ungdomsförbund en andra chans. Sedan är det naturligtvis partierna och ytterst väljarna som utser sina representanter.

Drivkraften i Hög Röstens Politikerkola är viljan att medborgare med olika bakgrunder och erfarenheter i det svenska samhället ska erfa att demokratin är trovärdig. På sikt är syftet med Hög Röstens Politikerkola att bredda rekryteringen till politiken och därmed bidra till att vitalisera den svenska demokratin. Med de inspirerande erfarenheterna från den första omgången av politikerkolan som exemplifieras i den här skriften går vi nu vidare.

LÅT FLER FORMA FRAMTIDEN!

Så inleds betänkandet av 2014 års Demokratiutredning och tror vi på alla människors lika värde och rätt att forma vår framtid – då ska alla människor kunna delta i vår gemensamma demokrati. Men så ser det inte riktigt ut. Ett problem för partidemokratin är att personer som uppger att de är lågutbildade, har arbetarklassbakgrund, är födda utanför Sverige, är unga eller kvinnor är underrepresenterade bland medlemmarna. Det kan medföra att partierna har svårt att fånga upp de åsikter och perspektiv som dessa grupper har. (2014 års demokratiutredning, SOU 2016:5, sid. 31 f.)

För att öka förtroendet och effektiviteten i den svenska demokratin ligger det i allas intresse att ta bättre vara på alla medborgargrupperns erfarenheter och kompetens. Höj Rösten Politikerskola är ett partipolitiskt obundet medborgarinitiativ med syfte att skapa förutsättningar för fler människor med samhällsengagemang att hitta in i politiken och därigenom bredda rekryteringsbasen till de politiska förtroendeuppdragen. Vi gör det genom att bygga en bro mellan civilsamhället och de politiska institutionerna.

Vi vänder oss till samhällsengagerade medborgare med vitt skilda ideologiska inriktningar. De arbetar i olika delar av det svenska civilsamhället. Men de saknar i stort sett erfarenheter från de politiska partiernas ungdomsförbund. Tillsammans ska de under tio tredagars seminarier ta fatt i och utveckla sina politiska talanger. Vår strävan och för-

hoppning är att de sedan ska vilja och tillåtas kandidera för partipolitiska uppdrag på olika nivåer i demokratin. Utbildningen varvar teori med praktik. Deltagarna får konkreta kunskaper om politiska processer, innovativ ledarskapsträning och fördjupning i den senaste forskningen kring framtidens politiska utmaningar. Gästföreläsare är ledare från politik, civilsamhälle och media samt forskare från skilda ämnen. Mellan utbildningsheller utförs olika typer av uppgifter av både kunskapsutvecklande och opinionsbildande karaktär. På det här sättet vill vi stimulera en utveckling av deltagarnas individuella politiska talang.

Under första året har vi haft enskilda sittningar med Alice Bah Kuhnke, Mona Sahlin, Åsa Romson, Anders Wijkman, Anders Borg, Nyamko Sabuni, Birgitta Olsson, Per Schlingmann, Adam Bergsveen, Ashkan Fardost, Kjell A. Nordström, Benedict Hugosson, Per Grankvist, Erik Amnå, Jenny Madestam, Lisa Pelling mfl.

Det här är ett experiment, det har inte gjorts förut vad vi vet, utanför de politiska partierna och även om de politiska partierna gör ett bra jobb med att skapa vägar in i politiken. Så tror vi att fler behövs. Men vi tror inte på några omedelbara mirakel utan denna utbildning har målet att långsiktigt vara med och stimulera deltagande och engagemang i politiken.

REKTOR HAR ORDET

av EMMA VICTORIA NILSSON, Rektor

Vi gjorde det! Vi startade, byggde och genomförde en helt ny politikerskola från grunden.

Jag är så otroligt ärad över uppdraget som rektor för Höj Rösten Politikerskola första och viktiga år, jag är sällsamt glad över att ha fått arbeta med deltagarna i skolans första kull. I tider av rädsla och bakåtsträvande utveckling ger det mig, och oss alla, stort hopp att dessa magiska personer ska verka för ett bättre samhälle.

Det är en komplex och ibland märklig värld vi lever i. Att vara politiker idag är säkerligen mer komplicerat än för 50 år sedan. Sverige ser inte längre ut som det gjorde då. Sedan dess har vårt land tågat igenom informationsåldern och rusat in i digitaliseringen. Världen har blivit mindre men också snabbt föränderlig. Samtidigt ser vi växande högerextrema strömningar i vårt samhälle, ökade klassklyftor, bristande tillit och ett alarmerande klimathot. Demokratin hotas, röster tystas och ledarskapet uteblir. Vi kan inte längre blunda för hur saker och ting hänger ihop. Vi har för mycket fakta för att inte börja dra koppling-

arna mellan de olika utmaningar vi står inför. Vi är generationen med tillräcklig kunskap om vår historia för att undvika att upprepa den och vi har metoderna för att förändra. Men vi måste lära oss att arbeta tillsammans på ett nytt sätt. Vi behöver skapa mindre rädsla, mer acceptans och mångfald i perspektiv och kunskap. Då finner vi kraften att sträva efter en positiv utveckling framåt och fokusera på att lösa reella problem tillsammans.

Därför har jag i tio års tid arbetat för demokrati och samhällsutveckling. Utbildat mig till både kaospilot och innovation manager. Byggt forum och seminarier där samhällsutmaningar kan diskuteras. Designat utbildningar för att skapa mer delaktighet och direkt påverkan på vårt samhälle. Det var utifrån detta perspektiv och tanken om att politiken har makten att förändra samt att fler medborgare måste representeras, som jag tog mig an uppdraget som rektor för Höj Rösten Politikerskola. Jag ville bidra till att vitalisera demokratin och bygga en ny plattform för ett förändrat sätt att lära och tänka tillsammans.

Jag är väldigt stolt över utbildningen jag byggt tillsammans med Åsa Silfverberg och Roger Sjögren, från Hyper Island och The Collaboration Lab. Mitt outhärliga pedagogiska team. Vår ambition var att skapa en upplevelsebaserad resa med Höj Rösten Politikerskola där vi ger deltagarna möjlighet att leda sig själva i förändring. Att stå grundad, att förstå

komplexitet och navigera det som komma skall, att se kopplingar mellan hur olika samhällsutmaningar och teman hänger ihop och våga visa vägen framåt. Vi har ägnat stor del av utbildningen åt att arbeta med empati för varandras olikheter och den inneboende kraften och nödvändigheten att mötas i dessa.

Självklart gick vi grundligt igenom verktyg som bland annat debatteknik, retorik, argumentation och policyanalys. Vi har blandat teori med praktik och knuffat deltagarna ut ur trygghetszonen. Det är nämligen där som vi tror att vi lär om oss själva men också om vår omvärld.

Det du nu ska få ta del av är en bok som deltagarteamet producerat. Bokens syfte är att presentera Höj Rösten Politikerskolas första deltagare för er som är intresserade att fånga upp dem i vidare engagemang. Förhoppningsvis kan även denna bok skapa värde för andra som är nyfikna på vår utbildning. Boken designades tillsammans med formgivaren Aron Sundberg och fotografen Sofia Runarsdotter.

Så här är de, varsågod!

Till deltagarteam 1 - ni är HOPP!

Emma Viktoria Nilsson, rektor Höj Rösten Politikerskola

MIKAEL BERG

Jag sökte Hög Rösterna för att utmana mig själv och svara på frågan om jag vill engagera mig partipolitiskt. Jag har engagerat mig så länge jag kan minnas och ser mig själv som en politisk varelse. Året jag genomgick Hög Rösterna var jag engagerad i RFSU Ungdom och i studentbostadsfrågan. Underresansgång har jag fått verktyg att kritisera det system vi är en del av och ser hur avståndet mellan politiker och väljare hela tiden växer. Hur polariseringen förstärks av sociala medier och en medieapparat som jagar klick. Hur föråldrade organisationsmodeller bromsar engagemang från unga och äldre. Utbildningen har inte gett mig hopp att systemet kan lösa våra problem, men det är vår enda chans. Utbildningen har gett mig verktyg för att ta min plats i systemet och förändra det inifrån, samtidigt som jag tydligare förstår hur jag kan förändra utan att vara en del av systemet. Idag vill jag inte engagera mig partipolitiskt, men är inte främmande för en framtid som folkvald.

FÖDD: 1989

BRINNER FÖR
ORGANISERING
OCH HBTQ FRÅGOR.

DEBATTARTIKEL

av MIKAEL BERG

JAG VÄLJER ATT LITA PÅ POLITIKER

Kalla mig naiv. Säg att jag inte ser hur Sverige håller på och gå under. Men jag tror inte att lösningen är att med hjälp av sociala medier avsätta politiker för ett misstag de gjort som människor. Inställningen till politiker som odödliga och ofelbara spär bara på politikerförakt och minskar förtroende. Det är inte ett samhälle jag vill vara med och bygga.

Enligt Förtroendebarmetern lider svensk demokratis högsta organ av en otrolig förtroendebrist. 2010 var det ungefär 58 procent som angav att de hade mycket eller högt förtroende för riksdag och regering enligt förtroendebarmetern. 2016 var samma siffra nere på ungefär 30 procent. Skillnaden på så kort tid är enorm och riskerar att utarma legitimiteten för riksdagen och på sikt sänka valdeltagandet.

Frågan om vad som skapat denna förtroendebrist har inget säkert svar. Undersökningen kan dessutom ifrågasättas. Det är dock tydligt att något håller på att hända. Klimatet i debatten är hårdare. Partierna slutar samarbeta och gör istället politiska poäng av att gå ur en överenskommelse. Samtidigt som väljare känner att de aldrig får all information och matas bara med samma enkla budskap utan några egentliga politiska förslag. Politikerna litar inte på väljarna och väljarna slutar då också lita på politikerna.

En representativ demokrati kan definieras som elitisk, på det sättet att vi som väljare anser en annan person vara mer lämpad att ha makten att leda landet än jag själv. Därför röstar jag på

EMELIE BERGBOHM

personen och därmed överför jag min makt till det partiet eller den politikern. För att detta ska funka måste vi såklart lita på de personerna vi ger vår röst. Idag ställer vi inte kravet att politiker ska vara mer lämpade att leda landet, utan att de ska ha levt ”bättre” liv. Liv utan misstag och felsteg. Kraven vi ställer innebär att de inte kan vara människor.

Människor som kan ta rätt beslut för att leda landet som politiker men ändå tillåts göra misstag som personer. Om vi som väljare inte kan tillåta detta förstärks uppfattningen att det är en exklusiv maktelit som styr landet. Som inte förstår den vanliga väljaren. Och utan förståelse kan det inte finnas tillit. Men om vi tillåter våra politiker att bete sig som människor kommer också samma människor få möjlighet att bevisa att de kan vara lika lämpade att styra landet. Om vi litar på att personer kan ta välinformerade och korrekta beslut i miljöfrågor och ändå göra misstaget att måla sin båt med fel färg. Då kan vi tillsammans skapa ett bättre samhälle.

Men även politiker har ett ansvar att förtjäna tilliten. Att vara ärliga och öppna med deras beslut och deras idéer. Att ta en risk. För det finns inget självändamål i att bli vald eller omvald. Ändamålet ligger i att kunna styra landet på ett bra sätt och politiker som inte kan ta det ansvaret förtjänar inte att ha sin makt. Och beslutet om en politiker är lämplig ska inte ligga hos den enskilda politikern utan hos väljarna. För att väljare ska kunna avgöra vem som är bäst lämpad måste de få tillgång till information. Vem har tagit vilket beslut och varför? I vilket sammanhang är det taget? Och politikerna måste lita på att väljarna kan ta rätt beslut.

Tillit är inte något ensidigt utan något alla måste visa varandra för att det ska funka. Jag vill se ett samhälle där jag vart fjärde år väljer att lita på några personer som ges alla förutsättningar att förvalta min makt att leda landet. Det är upp till dig nu.

Jag väljer att lita på politiker.

FÖDD: 1989

BRINNER FÖR DET FRIA ORDET OCH DEN FRIA KONSTEN. IN MED MER LEK OCH KREATIVITET I VÅRA LIV, I SKOLAN OCH PÅ VÅRA ARBETSPLATSER. DET ÄR DET GRUNDEN FÖR EMPATI.

Att arbeta politiskt är att navigera efter och inspirera till nya lösningar för en bättre värld, som ger människor hopp. Under utbildningen har jag ställt mig frågan om vad jag ser upp till hos andra som arbetar politiskt och vad som skulle krävas av mig om jag ställde upp som folkvald.

Som politiker skulle jag värna om att vara lyhörd. Att ständigt ta in de nya influenser som genomsyrar vår globaliserade värld. Att se, tolka och förhålla mig till att det går att ändra åsikt.

Man måste inte vara principfast i alla led om det finns bättre vägar att gå för att nå ett mål. Jag vill vara en kunskapsdriven röst som hämtar bränsle från de personliga mötena och erfarenheterna.

Jag skulle driva och utforska frågor som; Hur kan vårt samhälle gå i bräsch för hållbarhet och minskad klimatpåverkan? Kan vi öka resurserna för och inställningen till att främja kultur i hela landet? Vad gör vi för att höja statusen för landsbygden och stärka relationerna mellan stad och glesbygd?

Min övertygelse är att en människa som har en drivkraft, ett synligt mål framför sig, värnar mer om sig själv och sina medmänniskor och att det är politikernas roll att belysa och möjliggöra målet.

DEBATTARTIKEL

av EMELIE BERGBOHM

ANROP TILL MAKTHAVARE: GÅ SIDA VID SIDA MED GENERATION YOLO

Skillnaden mellan 40-åringars och 20-åringars syn på omvärlden och ”den verkliga världen”, lär aldrig ha varit så stor som den är just nu. Ett bristande generationsperspektiv inom samhällets olika institutioner håller på att skapa klyftor mellan vilka som kan påverka i samhället och inte. Ett sätt att lösa problematiken är ge unga och makthavare utökade möjligheter för samverkan i politiska beslutsprocesser.

För ett år sedan gav Linnéuniversitetet i uppdrag till Novus att genomföra en studie för att undersöka vilka utmaningar som engagerar unga vuxna mellan 18-25 år mest idag. Detta för att skapa en djupare förståelse för hur ungdomar resonerar i frågor om utmaningar i sin vardag. Studien ”Från YOLO till oro” visade att det finns en påtaglig oro bland dagens ungdomar inför framtiden. Ofta är denna oro kopplad till möjligheter att få jobb och bostad, men även en form av ångest inför att inte lyckas, välja rätt och disponera sin vakna tid effektivt. Större samhällsfrågor såsom klimatförändringar, migration, integration, jämställdhet och ekonomi – lägger inte mindre sordin på ungas framtidsutsikter. Varför har engagemang för förändring och förbättring i så stor utsträckning bytts ut till ett kollektivt illamående bland dagens unga i Sverige?

Vid samma tidpunkt som denna studie gjordes inledde jag min resa som deltagare i Höj Rösten Politikerskola. Tanken på att vilja bli politiker eller politiskt engagerad på ett organisatoriskt plan hade inte lockat mig tidigare. Så kom jag till en punkt då jag stod inför ett faktum att jag fått nog av hopplösheten. Jag insåg att jag dränerades av den retorik som allt oftare

dominerar på nätet, i media och vår närmiljö. En retorik vars främsta budskap är att konstatera världens mörker – präglad av hat, motsättningar mellan grupper och populistiska krafter. Där stannar ofta resonemangen. Visionerna, vägen framåt och lösningarna – har fått allt mindre plats i vårt samtalsklimat. Vilket på sikt gör att vi som människor får svårare att relatera till godhet i samhället, tilltro till politiska partier och vår egen personliga framtid.

Känslan av hopplöshet bland unga, hör ihop med att de saknar plattformar och tillvägagångssätt att få föra samtal om holistiska lösningar på samhällets utmaningar. Vi matas med bilder av samtidens ödesfrågor, men vet sällan var och hur vi kan påverka. Detta i kombination med att engagemang har förvandlats drastiskt i och med digitaliseringens framfart, där minuts-engagemang blivit norm.

Nu behöver vi se en framåtrörelse. Hur kan vi stärka ungas framtidstro? Jag väljer här att använda mig av ett exempel och en egen erfarenhet. Under 2011 jobbade jag med ett projekt som hette ”Present – makt att förändra”, som producerades av myndigheten Riksställningar och arrangörsnätverket Plural. En utställning i form av en turnerande rosa present på fyra hjul, som besökare kunde gå in i, vars innehåll bestod av 35 förslag om lösningar på olika världsproblem. Lösningarna hade tagits fram av unga vuxna i samarbete med experter och forskare. Presentprojektet utmanade alla som har makt att påverka att se lösningar och agera – och det gav människor som annars upplever att de inte har makt möjligheten att bidra kreativt och konkret till en bättre värld.

För att möta de ungas oro behöver samhällets makthavare ta initiativ för generationsöverskridande partnerskap och samarbeten, lära av och bygga samhället tillsammans med de unga. Hur vore det om fler företag, kommuner, lärosäten, myndigheter och drivkrafter inom det civila samhället implementerade ett kontinuerligt arbetssätt som tolererar och lyssnar in olika generationers perspektiv? Min övertygelse är att det skulle öka medborgarvärdet, minska psykisk ohälsa och bidra till en större gemenskap.

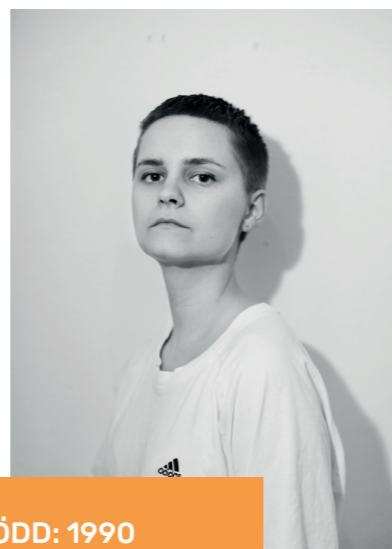
ANASTASIA AKOULOV

DEBATTARTIKEL

av ANASTASIA AKOULOV

Jag har tänkt och andats politik så länge jag kan minnas men tröskeln för att engagera mig i ett politiskt parti har alltid varit hög. Jag har känt mig kvävd i partipolitiska sammanhang och jag har tänkt att det bara inte är något för mig. Därför sökte jag till Höj Rösten Politikerkola och tänkte mig att det skulle bli en nätverksplattform och ett alternativt första steg in i politiken.

Statsvetare som jag är så trodde jag inte att jag skulle lära mig särskilt mycket nytt om politik. Men det som Höj Rösten har gjort med mig är att öppna upp för att politik kan vara så mycket mer än det vi ser idag. Det jag tar med mig från den här utbildningen är, förutom ett ovärderligt kontaktnät av sjukt drivna människor, en insikt om att det ändå är partipolitiken jag måste in i för att kunna påverka vårt samhälle. Och om det skaver så får jag väl helt enkelt försöka ändra på systemet – men inifrån.

FÖDD: 1990

BRINNER FÖR
ETT STÄRKT
CIVILSAMHÄLLE
OCH MODIGA
POLITISKA IDÉER.

VI MÅSTE LÄRA OSS ATT FÖRVALTA MÄNNISKORS ENGAGEMANG

För en tid sedan nominerade jag en person till posten som ledamot i den partiförening jag själv sitter i styrelsen för. En vecka senare hör personen av sig till mig och vill dra tillbaka sin kandidatur. Hon förklarar att det inte handlar om att hon inte vill. Problemet enligt henne är att hennes arbetsgivare, både nuvarande och framtida, inte skulle se särskilt blott på att hon är aktiv i ett politiskt parti på sin fritid. Hon tackade alltså vänligt men bestämt nej till att kandidera, trots att jag vet att hon gärna hade velat det.

År 2013 var endast 3 procent av Sveriges befolkning medlemmar i ett utav de åtta riksdagspartierna (Dagens samhälle). Förtroendet för våra folkvalda minskar (Förtroendebarmetern 2016) och allt fler väljer att rösta på partier som påstår sig ha enkla lösningar på komplexa problem. Denna utveckling säger egentligen bara en sak – den svenska demokratin är i fara. Men det är inte bara det politiska systemet som idag upplevs som svårtillgängligt och politikerna som tycks vara regisserade som skyndar på tappet av medlemmar i demokratiska, politiska partier. Det jag med ovanstående episod vill lyfta är att ett av de största hoten mot den svenska demokratin är de samhällseliga attityder som finns gentemot politiskt deltagande som förvandlas till både yttre och inre spärrar för att delta. Problemet är nämligen inte att människor inte är engagerade, utan att de dels inte vet vart de ska ta vägen med sitt engagemang, dels inte uppmuntras till att ta sitt engagemang på allvar av sin omgivning. Att vara politiskt aktiv ses som något underligt och avvikande.

I min ansökan till Höj Rösten Politikerkola skrev jag att jag trodde att det bästa sättet att uppnå en levande demokrati är att

WANJA KAUFMANN

satsa mer på civilsamhället. Det är fortfarande min övertygelse, men efter ovanstående insikt har jag kommit att förstå att en satsning på enbart civilsamhället inte räcker. Civilsamhället ensamt kan inte locka till sig fler aktiva om folk inte har kunskap om sina möjligheter och rättigheter att påverka. Därför är följande det jag skulle vilja verka för som folkvald:

1. *En skola* som utbildar alla barn och unga redan i tidig ålder i deras rättigheter som invånare i en demokrati, däribland föreningsfriheten och
2. *Ett civilsamhälle* som har förmågan att fånga upp människor och förvalta deras engagemang och kanalisera vidare ett eventuellt politiskt engagemang till
3. *Ett politiskt system* som välkomnar de som är engagerade, som samverkar med civilsamhället och på så sätt ger väljarna möjlighet att utöva inflytande också andra dagar än på valdagen.

De två första är konkreta men ack så effektiva åtgärder för att göra det politiska deltagandet till något okontroversiellt och för att uppmuntra de bästa förmågorna i samhället till att bidra med sitt engagemang. På så sätt kan vi successivt ändra de attityder som finns i samhället mot politiskt deltagande. Med det sista är det däremot svårare. För om vi har kommit så pass långt som att ha engagerade människor, men som upplever att de inte kan använda sitt brinn för att påverka den politik som förs, så är det kanske läge att fråga sig om vårt politiska system verkligen sköter sin yttersta uppgift – nämligen att representera folket. Om inte så kanske det är läge att se över det i sin helhet.

FÖDD: 1996

BRINNER FÖR
MEDBORGARDIALOG,
FEMINISM OCH EN
GRÖNARE VÄRLD.

Som färsk Hög Röst-student ansåg jag att politiska samtal i Sverige styrdes alldeles för mycket av partitillhörigheter, och drömde om ett framtida samhälle där partierna som främsta forum för politiskt engagemang bara var ett minne blott. Jag vill bryta gamla mönster, bygga upp något nytt – utifrån.

Idag tänker jag annorlunda. Hög Röst har fått mig att inse att jag inte nödvändigtvis vill vara med och bygga upp något nytt utifrån, helt från grunden. Jag vill istället använda mig av systemet. Reformera det. Skapa nya verktyg genom att använda mig av de befintliga.

Jag älskar partipolitiken. Jag älskar budgetprocesser, framtagandet av politiska program, nämndemöten och skoldebatter. Men jag vet också att många inte gör det. Jag vet att många längtar efter nya forum där gamla traditioner, eventuella partipiskor och formaliteter inte existerar på samma sätt. Jag tror på ett samhälle där olika former av engagemang existerar i samklang. Genom mitt engagemang inom Miljöpartiet och Grön Ungdom vill jag bidra till att fler former av politiskt engagemang ges möjlighet att uppstå och växa, och att de ska ses som minst lika viktiga, rimliga och självklara som partipolitiskt engagemang. Jag vill verka för att alla människor ska ha samma möjligheter att påverka politiken – oavsett socioekonomisk bakgrund, kön, ålder etc. Demokratin måste vitaliseras, och jag vill vara med!

DEBATTARTIKEL

av WANJA KAUFMANN

VITALISERA DEN DELTAGANDE DEMOKRATIN GENOM ETT FÖRSTÄRKT FOLKINITIATIV PÅ NATIONELL NIVÅ!

Sedan 1990-talet har en rad verktyg för det aktiva medborgarskapet och den deltagande demokratin diskuterats, införts, använts och reformerats — ett av dem är folkinitiativet. Det utgår från att det så kallade ”problemformuleringsprivilegiet” inte bara ligger hos förtroendevalda, penningstarka lobbyister eller några få opinionsskapare i mediavärlden — utan hos alla röstberättigade.

På kommunal, regional och europeisk nivå finns sedan några år tillbaka sådana möjligheter till folkinitiativ. Inom ramen för den ”Svenska reformerade grundlagen” har det i kommuner och landsting sedan den senaste förstärkningen av folkinitiativet lagts fram ett hundratal folkinitiativ och ett 50-tal lokala och regionala folkomröstningar har hållits. Det har vitaliserat demokratin — fler har kommit till tals och fler har börjat ta ansvar för beslut som påverkar många av oss. På europeisk nivå finns sedan 2012 rätten till ett EU-medborgarinitiativ, det första gränsöverskridande verktyget för direkt deltagande i världshistorien.

Det som har saknats hittills är ett deltagardemokratiskt verktyg på nationell nivå. Nu finns ett färdigt förslag inom Olle Wästbergs demokratiutredning som föreslår att Sverige anammar den finska modellen med nationella folkmotioner, där en procent av de röstberättigade (idag runt 70 000 personer) ska kunna lägga fram lagförslag till riksdagen, som där enligt vanlig ordning ska tas upp och diskuteras.

Jag anser att detta skulle kunna vara ett första steg, men att det på sikt även bör införas ett förstärkt folkinitiativ enligt den existerande kommunala och regionala modellen, där ett folkinitiativ måste gå till en folkomröstning om inte minst 2/3-delar av de folkvalda i fullmäktige ställer sig aktivt emot. På nationell nivå ser jag två varianter i tillägg till den föreslagna folkmotionen enligt demokratiutredningen:

1. Ett folkinitiativ för lagförslag, där fem procent av röstberättigade ska kunna föreslå en ny lag eller en förändring i en befintlig — och där det skulle behövas minst 3/4-delar av riksdagsledamöterna för att avstyra en folkomröstning
2. Ett folkinitiativ för grundlagsförändringar, där tio procent av de röstberättigade ska kunna föreslå en ny artikel i grundlagen eller en förändring av en existerande och där det skulle behövas minst 2/3-delar av riksdagen för att stoppa att förslaget går vidare till en nationell folkomröstning.

Vill vi vara ett samhälle som tar hänsyn till alla medborgares åsikter krävs åtgärder. En röst i en valurna vart fjärde år räcker inte. Ett ökat deltagande mellan valen skulle inte bara ge människor möjligheten att påverka i frågor som har stor betydelse för dem, det skulle även vara en lösning på några stora problem som vi tampas med i dagens politiska samhälle — ett ständigt minskande politiskt engagemang och ett alltjämt existerande politikerförakt. Ges medborgare möjligheter att utnyttja demokratiska verktyg för att påverka politiken även mellan promenaderna till valurnan kommer vi med största sannolikhet få en mer politiskt bildad, medveten och intresserad befolkning, vilket ger goda förutsättningar för ett ökat politiskt engagemang i allmänhet. En mer deltagande demokrati leder också till en ökad känsla av gemensamt medborgerligt ansvar, vilket på sikt kan minska politikerföraktet mot förtroendevalda. Detta kan i sin tur leda till att en större, mer spridd skara människor med olika bakgrund kan tänka sig en framtid som politiker — genom detta kan vi komma ifrån den maktkoncentration som idag finns hos vissa grupper i samhället och vitalisera allmänhetens deltagande i demokratin.

PETER SVENSSON

Jag har länge haft en bild av att politiken och politiker är lika avlägsna som svårpåverkade. Jag har därför levt med övertygelsen om att det inte är politiken som förändrar samhället utan samhället som förändrar politiken.

Mitt engagemang har legat i det jag uppfattat som närmre. Frustrerad över min upplevelse att politiken envist glömmer bort och missar kraften i civilsamhället och hellre ställer fler och mer krav på myndigheter och institutioner. Varför missas Idrottsrörelsen som kan bidra till jämställdhet och grannar som genom Huskurage som kan stoppa våldet i hemmen? Det finns folkrörelser i civilsamhället som berör oss alla i någon form. Stora som små. Global feminism och lokal aktivism.

Något av det viktigaste jag lärt mig genom Hög Röst är att politik är precis så nära och närvarande som jag tillåter det att vara. Insikten om att politik är närvarande i allt jag gör och närmre än jag någonsin förstått har varit ögonöppnande. Helt plötsligt är politik allt och inget sker av en slump. Det jag behöver bestämma mig för är om jag finns för att påverkas eller om jag är här för att påverka.

Och som Emma Watson sa när hon talade om jämställdhet i FN, "Om inte nu – när? Om inte jag – vem?" och som jag själv brukar lägga till, om inte här – var?

FÖDD: 1978

**BRINNER FÖR ATT
MOTVERKA MACHOKULTUR
OCH BIDRA TILL ATT
IDROTTSRÖRELSEN
BLIR EN MOTOR I
JÄMSTÄLLDHETSARBETET.
OCH ATT HUSKURAGE
BLIR EN FOLKRÖRELSE
SOM RÄDDAR LIV OCH
PÅVERKAR SAMHÄLLET I
GRUNDEN!**

DEBATTARTIKEL

av PETER SVENSSON

BARN GÖR INTE SOM VUXNA SÄGER - BARN GÖR SOM DERAS FÖREBILDER GÖR. PRECIS SOM VI VUXNA.

I Södertälje där jag jobbar möter vi länets högsta arbetslöshet. Under valet 2014 låg kommunen längst ner på listan över valdeltagande och var en av få kommuner där valdeltagandet dessutom sjönk. Uppgivenheten är påtaglig. Flera unga som jag har mött berättar att de allra flesta vuxna de känner är bidragstagare och arbetslösa. Många lever med övertygelsen att samma öde står skrivet för dem, att det inte finns något bättre som väntar bortom horisonten. Flera har också inställningen att det inte ens finns någon horisont att se bortom, bara samma hav att hålla sig flytande på.

Flytande på alla tillgängliga vis där alla vis förutom att sjunka är ett alternativ. Kriminalitet. Våld. Allt som flyter. "Själen ryser för tomrummet och vill kontakt till vad pris som helst" som Hjalmar Söderberg skrev i Doktor Glas. Ryser gör även kommunens politiker som vill förändra det här.

En lokal demokratiutredning ska utreda och arbeta för att främja det politiska engagemanget för att öka valdeltagandet inför 2018. Under ett av demokratiutredningens tankesmedjor hör jag en av arrangörerna säga att det saknas engagemang i Södertälje. Exakt där någonstans hittar jag vad jag tror kommer vara en nyckel för att öka det demokratiska deltagandet.

Inte bara lokalt i Södertälje. För påståendet att det saknas engagemang är inte sant. Södertälje har elitföreningar i mängder av idrotter, en rörelse som engagerar tusentals personer varje vecka som aktiva, anhängare eller åskådare. Där har vi enga-

CANAN YASAR

gemanget! Det är så vi når de unga. Det vi behöver göra är att använda rummen där människorna redan finns. Ta vara på mötesplatserna som redan är organiserade och medvetet föra in samtal om samhällets utmaningar i det dagliga arbetet.

Om människor som har en viktig roll i ungas liv gör politik viktigt så kommer politiken till slut spela en viktig roll i de ungas liv. Fritidsledare, idrottstränare, kyrkliga ledare och andra som leder och möter unga i kommunen har alla en enorm makt att påverka det politiska intresset i Södertälje. Om det ska bli av behöver vi göra dem uppmärksamma på den normerande effekt vi önskar och vad det är vi vill att de ska påverka.

Det är min övertygelse att idrotten har både kapacitet och möjlighet att påverka strukturella orättvisor i samhället. Därför behöver idrotten bli mer politisk. Genom aktiva ställningstaganden i samhällsfrågor som mäns våld mot kvinnor, diskriminering och orättvisor kopplade till kön kan idrottsrörelsen bli en motor i jämställdhetsarbetet. Och utan tvekan har idrottsrörelsen kapacitet att bli en viktig aktör för levandegörandet av regeringens jämställdhetsmål. Både lokalt och globalt.

I Södertälje kommer vi använda oss av idrotten för att nå våra mål. Vi kommer börja med samtal om normer, våld och sexualiserat våld. Vi kommer prata om vilka roller och föreställningar vi har och varför, om hur vi kan bidra och när. Vi kommer använda idrottsrörelsen dels i egenskap av dess normerande roll som fylld med förebilder, men också i egenskap av att vi redan genom att jobba i varje förening kan göra ett viktigt attitydförändrande arbete. "Idrotten vill" är riksidrottsförbundets motto! Nu ska vi bara se till att den gör vad den kan och är kapabel till också.

Vem skulle du använda för att påverka ungas valdeltagande; Löfven eller Guidetti? Kinberg Batra eller Asllani? Det är min absoluta övertygelse att det är Guidetti och Asllani vi ska hoppas på och jag har bara tre saker att säga. Sverige behöver er. Södertälje behöver er. Höj Rösten!

FÖDD: 1984

FÖR MIG HANDLAR
DET INTE OM ATT BLI
VALD. DET HANDLAR
INTE HELLER OM ATT
REPRESENTERA ANDRA.
DET HANDLAR OM ATT
SKAPA FÖRÄNDRING.

Jag höjer min röst varje dag. På jobbet. I mitt privatliv. På tuben. Till och med i väntrummet hos doktorn. Jag höjer den för ett fritt och öppet Sverige där alla ges samma rättigheter och där barn aldrig någonsin ska behöva växa upp i utanförskap.

Men det räcker inte med att höja min röst. Utvecklingen i Sverige skrämmer mig, framförallt vad gäller utanförskapet som syns allt tydligare och jag kunde inte längre stå vid sidan och titta på. Därför sökte jag till politikerskolan.

Uppväxt som kurd, med föräldrar som inte ens fick tala sitt eget språk, inte fick lyssna på kurdisk musik, inte fick samma demokratiska rättigheter som deras turkiska grannar har mitt liv länge präglats av åsikter och tyckanden. Men livet för mig har varit annorlunda. Jag har växt upp i en demokrati, en plats där jag får tala vilket språk jag vill, lyssna på vilken musik jag vill, göra precis vad fan jag vill. Det livet vill jag bidra till.

Det är också en av anledningarna till varför jag jobbar med kommunikation. Hur jag med något så enkelt som med ord kan förändra historien. Hur jag med min penna inte bara får människor att läsa, utan att känna. Att reagera. Att bry sig. Skriva det där som får folk att hämta andan, bidra till en bättre värld eller skratta så de kissar på sig.

Tänk då en värld där vi slår ihop båda delarna; politik och kommunikation. Då kan jag nog förändra världen.

DEBATTARTIKEL

av CANAN YASAR

KOMMUNIKATÖRER MÅSTE UTMANA NORMERNA

En av våra största utmaningar i samhället just nu är utanförskapet som blir större. Inte bara bland grupper med utländsk härkomst utan också när det gäller sexuell läggning, kön eller bara att ens klädval inte passar in i vad som är trendigt just nu. Utanförskapet bidrar inte bara till segregation och mobbning utan förstärker också de fördomar som finns i samhället.

Enligt Friends utsätts 60 000 barn och unga för mobbning varje år i Sverige. En siffra som varit konstant i tjugo år. Även om det varierar från fall till fall handlar det oftast om att den som utsätts på ett eller annat sätt avviker från samhällets normer. Lägg där till att knappt tre av tio personer som uttalar sig i nyhetsmedia är kvinnor. Inte ens en av tio har utomnordisk bakgrund enligt Rättvisaren 2016. Samtidigt visar siffror från SCB att vart femte barn i Sverige är fött utomlands eller har två utrikes födda föräldrar. Ojämligheten är påtaglig.

Som kommunikatörer arbetar vi dagligen med att påverka människor, bygga relationer och förändra beteenden – men med det kommer ett stort ansvar. Ansvar för den typ av kommunikation vi skapar och konsekvenserna som följer. Genom att visa på en viss typ av kropp, förstärka den föråldrade bilden av kärnfamiljen eller personer som följer "mallen" skapar vi kommunikation som förstärker fördomar och normer. Vi har en bra bit att gå.

Oavsett om det handlar om att få någon att rösta på ett visst parti, titta på en tv-serie eller köpa en mascara så måste vi tänka

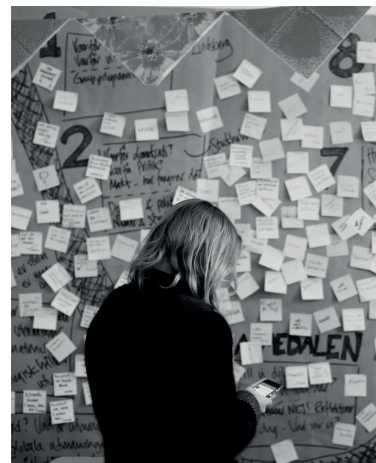
på utanförskapet som vi bidrar till genom att skapa kommunikation som exkluderar olika grupper. En av lösningar för att minska utanförskapet är att skapa kommunikation som inkluderar och bjuder in, men framför allt som förändrar de normer som finns i samhället. Det är dags för oss att ta vårt ansvar och porträttera människor som speglar det samhället vi lever i och den typ av samhälle vi vill leva i.

Visst har branschen kommit en bit på vägen. Varumärken som Åhléns, ICA och H&M har tillsammans med sina byråer tagit sitt ansvar. Men det räcker uppenbarligen inte. Vår branschorganisation Komm genomförde en undersökning om vem som får synas i svensk reklam. Resultatet är slående för hur rådande normer ser ut – de som syns mest är kvinnor, och nästan nio av tio av dem är vita. Detta är inte att ta ansvar.

Vi måste förstå den makt vi har och framför allt vara ödmjuka inför den. Genom att låta alla få ta plats i det offentliga rummet och visa på goda exempel på hur vår verklighet ser ut. Med det kan vi bidra till ett mer inkluderande samhälle, framför allt genom att säkerställa att ingen växer upp i utanförskap eller blir mobbad på grund av kön, sexuell läggning, härkomst, religion eller hudfärg. I slutändan handlar det om vad det är för värld vi vill att våra barn ska växa upp i.

Hur gör vi då? Här är fem åtgärdsförslag på hur vi kan skapa kommunikation som bidrar till ett mer inkluderande samhälle:

1. Våga ifrågasätta och säga ifrån. Är den kommunikation ni skapar på något sätt exkluderande?
2. Bli medveten! Fundera över dina egna fördomar och hur de styr när du skapar kommunikation och ha alltid jämlikhet som utgångspunkt för hur du skildrar människor.
3. Inkludera normkritiskt tänkande som en kurs på alla utbildningar hos till exempel Berghs, Hyper Island och Forsberg.
4. Upprätta riktlinjer. Branschorganisationen Komm bör upprätta riktlinjer för inkluderande kommunikation.
5. Bjud in extern kompetens. Till exempel organisationen Make Equal eller mångfaldsexperten.

JONAS GEORGSSON

FÖDD: 1984

"NOTHING IS PERFECT;
EVERYTHING IS IN
PROCESS OF BECOMING"

Min resa med Höj Rösten har gått från macro till micro. En resa från nationellt till lokalt. Uppvuxen i en familj utan politiskt engagemang, i en liten by i Västerbottens inland, var min förväntan att jag, efter ett år, skulle vara näst intill fullärd i hur politiskt beslutsfattande går till. Det är jag inte.

Istället för en yttre resa om beslutsprocesser och riksdagspolitik så har min tid med Höj Rösten blivit en inre resa om engagemang, ledarskap, makt och incitament. Efter att under ett års tid mött forskare, experter, sittande och före detta politiker så är jag övertygad att lokalt engagemang och en individuell känsla av både ansvar och makt är en förutsättning för en demokrati i balans.

Min tid på skolan har i mångt och mycket handlat om att definiera mig själv. De lärdomar, verktyg och insikter jag fått vill jag använda till att ta eget ansvar och att hjälpa människor återta makten över deras omedelbara omgivning.

DEBATTARTIKEL

av JONAS GEORGSSON

DEMOKRATISERA DEMOKRATIN - TA MAKTEN ÖVER DIN NÄRMILJÖ - FÖRÄNDRA VÄRLDEN!

Om jag skulle göra någon skillnad här i världen så skulle jag vara tvingad att lämna min hemort. För mig, född upp upp- vuxen i Bjurholm, Sveriges minsta kommun, så var få saker så självklara som detta när jag växte upp.

Nu, efter att under ett års tid vridit och vänt på demokrati, forskning och utveckling i Höj Röstens Politikerskola, så har jag kommit till slutsatsen att jag inte hade kunnat ha mer fel. Vill jag göra skillnad så måste jag börja i det lilla, bli den för- ändring vi vill se i vår närmiljö, i vår vardag, bland våra nära och kära. Demokrati byggs nerifrån och upp, inte tvärt om.

P.O. Enquist lär ha sagt "En folkrörelse är en rörelse i människ- ors hjärtan, blir idén en organisation dör den" och jag tror att det är precis det som har hänt med vår demokrati. Vår natio- nella politik är lika professionaliserad som döende. Vi röstar visserligen plikttroget men få vet att de senaste trettio åren har partierna tappat drygt 80 procent av sina medlemmar. En skulle kunna tro att detta skulle vara alarmerande för partierna men i den professionaliserade demokratin har medlemmarnas röster bytts mot opinionsmätningarnas röster. Jag tror att detta leder till en känsla av maktlöshet hos gemene man.

Hur botar vi då vår döende demokrati? Jag tror vi gör det genom att återta makten i frågor som påverkar vår direkta vardag. Ingen kan göra allt men alla kan göra något - den kän- slan är det viktigaste vi kan ge våra barn. Vi behöver gräva där vi står och vara den förändring vi vill se i världen. Genom att skapa förändring tillsammans med de människor som vi delar vår direkta vardag med stärks vår känsla av deltagande och medbestämmande. I processen av att förbättra vår omedelbara

MINÉA FRYKMAM

vardag skapas också berättelser. Vi människor älskar berättelser och dessa berättelser kommer fungera som ringar på vattnet. I en globaliserad värld har dessa berättelser en oändlig potential att nå liknande miljöer på helt andra platser och vara början på reell förändring för så många fler. Se på stadsplaneringen i Köpenhamn som sätter cyklisterna i fokus och nu har spridit sig till New York och därifrån vidare till Seattle, Tokyo och många andra platser i världen.

För att skapa genuin resonans i systemet måste vi bygga nerifrån och upp, inte som idag, uppifrån och ner. Bengt Göransson, tidigare skol- och kulturminister, ansågs som radikal och verklighetsfrånvärd när han föreslog att det skulle vara lokal-föreningarna som beslutar hur partistödet ska fördelas. I mina öron låter detta helt rätt och rimligt. Helt plötsligt så skapas en maktbalans mellan det lokalt angelägna och det nationellt angelägna. På så sätt skapas incitament till lokalt engagemang för nationell påverkan. Vårt agerande blir mer relevant än vårt tyckande.

Bjurholm har 2400 innevånare och idag vet jag att om jag hade bott kvar så hade jag haft större möjlighet att påverka än någon annanstans. Vi måste demokratisera vår demokrati vilket jag tror vi gör genom att för gemene man plocka ner frågorna till en lokal nivå, genom att lära våra barn och våra medmänniskor att inte vara passiva och ge dem insikten att de sitter på makt att förändra. Vi måste sluta sakna det som har varit och börja längta till vad som kan bli. Vi måste sluta leta syndabocker och istället leta efter lösningar. Vi måste inse att demokrati är en deltagarsport och inte en åskådarsport. Vi måste ta vårt eget ansvar så väl som vår potential på allvar.

Alla vägar till engagemang är viktiga. Ingen bättre eller sämre än den andra. För mig har Hög Röstens Politikerkola erbjudit en alternativ väg till att utforska mitt tidigare vilande engagemang för rättvisa och jämlikhet. Här har vi fått växa som ledare oavsett politisk inriktning och diskutera våra olika hjärtefrågor. Jag har fått misslyckas och tänka nytt genom dialog. Dialog som berikat mig med nya kunskaper, perspektiv och erfarenheter. Men kanske framförallt insikten om att det finaste vi kan göra är att våga ändra åsikt ibland. Det är en resa vi gör.

Jag har kommit till en brytpunkt. Vill jag vara med och påverka eller påverkas? Är det var och en för sig eller är vi del av något större? I en värld där de enkla svaren förminskar, skrämmer och polariserar behövs ledare med ett tydligt post-polariserande budskap. Idag mer än någonsin tidigare behövs ledare som vågar se världen som den verkligen är, men också stå upp för hur den borde vara imorgon. Mos def säger det bäst. "Either stand tall or sit the fuck down."

FÖDD: 1980

INGET LAND KAN VERKLIGEN BLOMSTRA OM VI STRUKTURELLT BEGRÄNSAR UNGAS MÖJLIGHET ATT VÄXA OCH LÄRA NYTT I SKOLAN. SKOLA PÅ LIKA VILLKOR BETYDER ATT OM EN LITEN TJEJ ELLER KILLE INTE NÅR SIN FULLA POTENTIAL SÅ ÄR OCKSÅ MIN FRAMTID FATTIGARE FÖR DET.

DEBATTARTIKEL

av MINEA FRYKMAN

BEHOV ÄR INTE DÅLIGT. BEHOV ÄR BEHOV.

”Jag kan inte.” Tre ord som summerar en värld där andra barn läser, skriver, räknar eller kastar boll, cyklar och knyter skor bättre än jag själv. Tre ord fyllda av misslyckanden och känslan av att inte kunna vara en aktiv del av livet runtomkring.

Barn som inte lär sig att läsa, skriva och räkna i samma takt som sina klasskamrater går ofta miste om glädjen i att få upptäcka och lära nytt. De känner sig stigmatiserade när de tas ur sin klass för att få extra hjälp, eller att de inte uppmuntras att utvecklas när de ges enklare arbetsuppgifter än sina klasskamrater. Det är tufft att alltid känna att det som alla ens kompisar tar för givet är svårt.

Jag upplever att vi har kommit till en brytpunkt där vi måste bestämma oss för om egenintresset är självändamålet eller om vi är del av något större? Är det var och en för sig eller ska vi fortsätta värna vår unika syn på öppenhet och jämlikhet? Den övertygelse som säger att om en liten tjej eller kille inte når sin fulla potential i skolan, så är också min framtid fattigare för det. Vi pratar om skolplikt och vad som förväntas av eleven när vi borde prata mer om det orimliga i att barn med behov idag endast har rätt till stöd för att nå betyget F snarare än sin fulla potential. Vart ska alla barn i gråzonen ta vägen? Det är inte bara förödande för individen, utan även en ytterst kortsiktig lösning ur ett samhällsperspektiv. En skola som är för ”alla” är per definition inte för någon. Om vi vill skapa en välutbildad, jämlik och progressiv nästa generation svenskar så måste vi ta bestående och hållbart lärande på allvar.

Genom ökat fokus på best practice utifrån den senaste forskningen inom neurologi, kognitiv psykologi och pedagogik kan vi aktivt börja förändra synen på bestående lärande. Stu-

dier idag visar exempelvis att arbeta repetitivt med text ofta är förgäves, då ökad bekantskap med en text inte är detsamma som att innehållet fastnar i långtidsminnet. Det här borde få många att höja på ögonbrynen då övervägande del av undervisningen idag baseras på lärande genom textbearbetning som sedan testas.

Idag är det lika många som doktorerar som gick ut gymnasiet för hundra år sedan. Det ställer helt nya krav på vårt utbildningssystem. Vi borde i större utsträckning bjuda in till nya former av skolinitiativ som är bättre anpassade efter elevernas individuella behov. Indelningen grundskola, resursskola/speci-alskola och särskola är för trubbig för att vi ska kunna ta vara på våra olikheter och minska det framtida kunskapsläckaget. För att unga idag ska göra viktiga akademiska framsteg måste vi hitta nya arbetssätt som lämnar utrymme för dynamiska klasser efter utvecklingstakt och specialiserad pedagogik.

Mellanmänniska relationer behöver få sin plats i skolan. För genom rätt stöd och fokus på att barnen ska trivas och växa under sin skolgång, med självkänsla och självförtroende i behåll, kan vi lägga grunden för framtidens jobbskapande. I takt med att digitaliseringen breder ut sig kommer nästa generation att behöva växla om från mer traditionella jobb till jobbskapande inom nya områden som inte kan digitaliseras – det vill säga det samspel som utvecklar oss som människor.

Unga idag har väldigt liten möjlighet att skapa bestående förändring vad gäller sin egen utbildning. Framförallt de elever som halkar efter. Därför är vi skyldiga att våga se skolan som den verkliga är idag, men också stå upp för hur en jämlik skola ska vara imorgon så att vi kan skapa den framtid som är värdig vår passion, vårt engagemang och våra drömmar.

CLARA LINDSTEN

FÖDD: 1983

"I HOPP OM EN NY OCH
BÄTTRE MODERNITET
OCH EN FANTASTISK
FRAMTID"

Jag kommer från en designvärld där förändringsarbete hör till vardagen. Det handlar om att utgå från människans och planetens utveckling, att ifrågasätta konstruktivt och att se magin i föreningen mellan tanke, form och handling. Jag hamnade i Höj Rösten genom en knuff från en vän och för mig har detta året varit en anhalt mot ett större engagemang. Det finns så mycket att göra och det betyder inte att man "måste bli politiker" för politiska handlingar sker överallt.

Det är lätt att vara distanserad, speciellt när den politiska världen ser hopplös, meningslös och grå ut. Det är svårare att hoppa in i centrifugen och våga försöka vara en aktiv del av samhället och dess gestaltning. Det har vi fått privilegiet att utmana hos oss själva. Vi har tvingats out of our comfort zone och det har varit superjobbigt men också kul. Vi har fått träffa massor av människor från "etablissemangen" och den stora insikten som jag bär med mig är att ingen har svar. Vi är i en speciell tid och ingen vet hur vi ska ta oss vidare. Det behövs ett stort gemensamt politiskt arbete och det börjar nu.

DEBATTARTIKEL

av CLARA LINDSTEN

VI ÄR ALLA DESIGNERS AV DEN RÅDANDE ORDNINGEN & DEN RÅDANDE ORDNINGEN DESIGNAR OSS

Call for action: Våga tänka konstruktion för ett nytt paradigm.

Vi är i ett politiskt obekvämt mellanläge. Förtroendet för institutioner dalar. Unga tappar tro på demokrati och politiska organisationer blir allt mer ineffektiva. Det går inte att på riktigt prata om hållbarhet eftersom vi saknar förståelse för vad det är som ska bevaras. Det saknas alternativ som många kan tro och agera på. Då är det lätt att fastna i nostalgi, ytlig optimism och vemod. Från flera håll efterfrågas en ny politisk agenda. Det signalerar att det är dags att bygga vår tids politiska projekt. Sådant arbete har gjorts förr och det kan göras igen.

För att lösa dilemmat krävs försök till nästa steg. Vi ska därför försätta oss i "design mind" genom en inramning mot bättre görande. Det blir en förenklad bild av 200 års utveckling; en lek inspirerad av verkligheten för att förenkla den grandiosa uppgiften att skapa ett paradigm för perioden 2020–2060.

Vi har tre starka paradigmkreationer bakom oss. Det första skedde på 1800-talet. Uppgiften var att omvandla abstrakta idéer som frihet och jämlikhet till konkret statsbygge. Det skissades för fullt för att för första gången bygga storskalig demokrati. Svårigheten var att ta bort hierarkin kyrka och Gud utan att de nyvakna individerna landade i kaos. Resultatet: Paradigm 1 som varade i cirka 70 år. Det gav de liberala nationalstaterna och slutade i världskrig.

Efter kriget kom nästa projekt när en stark arbetarrörelse hade vuxit fram genom frigörelser och rösträtt. Olika konstruktörer såg möjligheten att skapa radikal förbättring under devisen

EDVARD VON SYDOW

aldrig mer och rörelsens organisering gjorde det görbart. Fram med skissblocket – välfärdsbygget blev paradig 2. Det varade i ca 40 år och bestod av en massiv planering uppifrån, samt en ineffektiv byråkrati som bredde ut sig och mötte motstånd. Förslaget för det kommande fanns då redan i pappersformat och sattes i Reagans hand när han klev in på presidentposten 1981. Tankesmedjan Mont Pelerin med flera hade klurat vidare på idén om fria individer. Problemet var att liberalismen krävde mer av människorna i form kunskap och engagemang än vad de klarade av. Det hade ju visat sig förra gången. För att rädda liberalismen kopplades den ihop med en ny kraft som skulle balansera ut mänsklig otillräcklighet: Marknaden gjorde politisk entré och nyliberalismen blev vårt tredje och senaste paradig. Det har varit ett lyckat projekt som har format vår världsbild, gett globalisering och mer välstånd för större delen av jordens befolkning.

Nu har det snart gått 40 år. Kan den globala marknaden ge en period av hållbar tillväxt och lösa våra akuta världsproblem med klimat, ökande klyftor och sviktande framtidstro? National-ekonomer kliar sig i huvudet för att kurvorna inte längre följer modellen. Uppgiften att organisera oss är enkel: Det behövs ett fjärde paradig. Men i riksdagen lyser konstruktörerna med sin frånvaro. Systemstänkare, ingenjörer och strateger är upptagna på annat håll. Tankesmedjor fastnar i ideologisk dragkamp. Folket dras mot nostalgi eller förfasas över nya fiender. Det är det luriga med paradig, det är svårt att lyfta sig över dem.

Design och spelteori skulle kunna skapa ett större paraply under vilket ett gemensamt arbete kan ta fart. Det behövs eftersom uppgiften är svårare nu än tidigare då ökad informationsmängd ger mer komplexitet. Paradig 4 handlar inte om systemskifte, det måste bli en spelplan för påbyggnad över tidigare lager av historia. Det är vår gedigna möjlighet att bli gränsvarelser mot det framtida.

Som Isaak Newton sa ungefär: Standing on the shoulders of giants or standing in a heap of shit...

FÖDD: 1993

"IT'S NOT HOW YOU GET IN THE DOOR. IT'S WHAT YOU DO ONCE YOU ARE THROUGH THE DOOR."

- GWEN IFILL

Politikens dörr är lätt att uppfatta som stängd, det har i alla fall jag gjort. Trots ett stort samhällsintresse förstod jag inte hur jag skulle gå till väga för att engagera mig. Jag sökte till Hög Röst för att jag tröttnat på att vrida mig i tv-soffan när folkvaldas oförmåga att göra sitt jobb blev allt för tydlig.

Vår största utmaning ser jag i att öppna upp politiken för fler. Vi måste slå upp dörren på vid gavel. Demokratin förutsätter allas möjlighet att kunna företräda varandra och när personer och partier till synes prenumererar på makten undergrävs folkstyret. När de på andra sidan står passiva i frågan, faller det på oss alla att finna vägen in och själva öppna dörren.

Tillsammans kan vi återskapa politiken som en reformerande kraft. Den måste åter bli till en rörelse med riktning. Vi kan inte vara fast i att ändra detaljer när våra utmaningar ligger i de större strukturerna. Som politiker och samhällsmedborgare är det i detta som jag kommer lägga ner min kraft för att uppnå förändring.

DEBATTARTIKEL

av EDVARD VON SYDOW

DET ÄR UPP TILL OSS ALLA ATT ÄNDRA POLITIKEN

Svensk och västerländsk politik är i förändring. Flera rörelser ifrågasätter idag den sorts demokrati som nyligen framstod som självklar. Orsakerna varför är förstås olika mellan länder. De verkar dock ha en sak gemensamt: ett upplevt avstånd mellan beslutsfattare och väljare. Genom att vända sig till de nya politiska rörelserna straffar väljarna de mer etablerade, även om problemet inte skulle lösas. Att gå Hög Röstens Politikerkola under det år som politikens regelbok revs itu går att se på med viss ironi. Däremot har det gjort mig medveten om behovet av att tänka nytt och att få frågor är så svårbesvarade som: "Hur blir man en politiker?"

Precis som för många andra, har den politiska världen känts avlägsen för mig. Jag vet att känslan kan vara lika påtaglig i Stockholms innerstad som den målas upp att vara långt utanför storstäderna. Jag tror den kommer från att det uppfattas som svårt, eller omöjligt, att delta politiskt. På något sätt hålls allmänheten utanför, och vi förväntas stå vid sidan av när politikerna gör politik.

Det är kanske för att väga upp för detta som vi har många riksdagsledamöter. Idén är att avståndet mellan väljare och folkvald ska vara kort. Men det är till en representant i en yrkeskår med begränsad makt. En som därtill är väldigt beroende av hjälp från tjänstemän. Hur du beviljas inträde till det verkliga beslutsfattandet förblir outtalat i maktspelet.

Makt är svårt att hantera, och tydligast blir det just när vi utanför inte förstår villkoren för hur politiken förs. Stora frågor försummas när valtaktik sätts före samhällets behov, och medborgarnas intressen dribblas bort. Vi skulle inte acceptera deras beteende i sammanhang utanför politiken, och där vi är nu måste botten i våra folkvaldas ovilja att ändra hur det är och att

de inte tar vårt missnöje på allvar. Vi utanför måste utmana och ta plats i politiken.

De som verkar i den beskriver vägarna in som många, viljan att få in nya människor som stor, behovet av nya perspektiv som än större, men hur det ska gå till förblir osagt. Att vissa ändå finner sin väg går inte att säga emot. Men det är till en värld som på gott och ont reglerats till att utvecklas på ett annat sätt än världen utanför, ofta långsammare än samhället behöver, och det skaver.

Det skaver för att Sveriges representativa system är felat. Dess främsta effektivitet, med att alla ska kunna representera alla och föra varandras talan, saknas. Åran och ansvaret att representera någon annan går bara att få via ett parti. Partierna skapar ett avstånd mellan väljare och politiker och fungerar som en gatekeeper när det skapar ett skrå.

Att få representera andra tillåts man i regel först efter en längre tid på insidan. Tillsammans med politikens allt mer otidsenliga förhållande till utveckling, hålls verkligt nytänkande utanför. Politikerna är fast i strukturen de är ensamma om att kunna ändra på och upplevs sträva efter att bevara något slags jämviktsläge och motarbeta sin egen utbytbarhet, snarare än att reformera samhället. Vid val söker de i blindo för att nå människor som är rakt framför dem.

I grunden är upplevelsen och idén om ett avstånd mellan väljare och politiker ett påhitt. Politiken finns till för oss alla och skall verka bland oss. Den måste öppnas upp för fler, partiernas interna processer bli mer transparenta och det kalkylerande politikspelet läggas på hyllan mer än nu. Det börjar med att vi blir fler som ändå finner vägarna in, ändrar systemet inifrån och tillsammans skapar något nytt.

CHALISA KLAMPAIBOON

FÖDD: 1991

”DET FINNS INGA
KONSTIGA SAKER,
BARA TRÅNGSYNTA
MÄNNISKOR.”

Första gången alla celler i min kropp skrek att ”det här är inte rätt!”, var när jag i gymnasiet såg en film om människohandel. Sedan dess har mitt brinn för mänskliga rättigheter gått från att försöka definiera vad orättvisorna grundar sig i, till att hitta konstruktiva lösningar.

När jag började Höj Rösten Politikerskola var mitt mål att hitta svar på hur jag bäst kan skapa samhällsförändring. Jag har haft olika engagemang inom föreningsliv och ideell sektor där jag främst jobbat med integration och migrationspolitik. Samtidigt har jag arbetat med barn och ungdomar inom mitt arbetsliv och de har blivit den röda tråden i alla mina engagemang.

Idag vet jag att jag inte kan lösa alla världsproblem, men jag kan vara förändringen jag själv vill se. När jag jobbar i skolan är det viktigt för mig att utbildningen är jämlik för alla. När jag och andra ideellt engagerade informerar nyanlända om det svenska välfärdssystemet på deras hemspråk, är det för att deras förutsättningar ska komma närmare mina, jag som ändå är uppväxt här. Jag gör förändring i det lilla. I det som går att ta på, där jag kan se förändringen framför mig. Det är där jag får min inspiration och det är där jag trivs som bäst.

DEBATTARTIKEL

av CHALISA KLAMPAIBOON

SATSA PÅ FRAMTIDEN - SATSA PÅ BARNEN

Sverige är på flera sätt ledande i världen i värnandet av barns rättigheter. Med det sagt kan vi göra ännu mer. Att utveckla förutsättningarna för barnen till det bättre innebär också att jobba för en bättre framtid. En investering jag vet kan gynna oss alla.

”Jag tror på att barnen är vår framtid. Lär dem väl och låt dem leda vägen”, sjöng Whitney Houston och jag kan inget annat än att hålla med henne. Om vi ska tala om att vitalisera den svenska demokratin är det en självklarhet för mig att vi lägger ned extra omtanke i den grund vi lägger för vår framtid. Att arbeta med långsiktiga lösningar med hållbarhet i fokus. Det innebär att se vad vi har för förutsättningar idag för att sedan arbeta förebyggande utifrån det vi redan har i våra händer.

På alla skalor av orättvisor hamnar barn och ungdomar oftast längst ned. Det är barnen och ungdomarna som får ta konsekvenserna av att vuxna inte kan hantera de resurser vi har att arbeta utifrån. Inom gruppen barn och ungdomar finns det dessutom ytterligare orättvisor som gör att alla som faller utanför det vi konstruerar som ”normalt” eller norm inte inkluderas lika mycket som alla andra i det välfärdssystem vi försöker bygga upp.

Vi tillbringar en stor del av vår uppväxt i skolan. Förutom den teoretiska kunskapen så är skolan en social miljö. Om vi vill ha en inkluderande demokrati behöver även alla barn och ungdomar få uppleva att de är inkluderade i de miljöer de vistas i oavsett kön, hudfärg, sexualitet, religion eller funktionsvariation. Den sociala inlärningen är en del av den kunskap barnen tar in i skolan. Hur kan vi då skapa miljöer där alla känner sig inkluderade?

FAYYAD ASSALI

Svaret är; lev som du lär. Vi människor lär oss mycket i motsatser. Du har lättare för att känna igen orättvisa om du har fått uppleva rättvisa. Vi kan lära varandra att alla är lika mycket värda. Vi kan lära så att alla vet känslan av att få vara delaktig. Alla ska veta känslan av att få sin röst hörd. Alla ska känna att deras röst spelar roll. Alla ska känna att de blir behandlade med respekt. Alla ska känna känslan av att accepteras för den hen är. Alla ska känna att jag spelar roll. I en trygg och givande miljö för alla är det inga frågetecken på det.

För att detta ska vara möjligt behöver tänket kring förutsättningar för samhällets utveckling sträcka sig även utanför skolan. Det krävs att alla institutioner som berör barn och ungdomar arbetar för en jämställd och inkluderande vardag för barnen. Vi behöver även anpassa oss mer till den variation och mångfald vi har bland oss inom alla aspekter och framförallt inse potentialen i det. Vi ska värna om olikheter, inte hämma alla som faller utanför normen. Vi ska även utöka antal platser barn och ungdomar tillåts vistas inom. Barn och ungdomar från förorten förknippas exempelvis ofta med kriminalitet. Min erfarenhet från förorten är däremot att det har tagits bort och skurits ned på de få platser barnen och ungdomarna har att vistas på att det till slut inte finns någonstans att ta vägen. Ju färre trygga platser – desto större utrymme för otrygga platser.

Framförallt ska vi låta barnen och ungdomarna vara delaktiga i formateringen av allting som berör dem. Barn är inte mindre människor än alla andra. Det är trots allt barnen som ska leva i framtiden och det är lika mycket barnens samtid som vuxnas. Låt barnen och ungdomarna leda vår samtid in i framtiden. Som ledord, som deltagare, som invånare, som människor. Jag vill satsa på framtiden. Gör det du med.

Något slog mig när rasism inte längre var en del obehagliga, slumpmässiga vardagsupplevelser. Idag är denna rasism istället en betydlig del i den politiska sfären. I samband med denna "uppenbarelse" fick jag möjligheten att börja på Hög Röst Politikerskola, och att skolan inte var partibunden var avgörande för mitt beslut. Anledningen till detta var två saker, det ena var att jag inte kände något förtroende för något av dem befintliga partierna. Den andra och ännu viktigare anledningen var min djupa övertygelse om att goda krafter inte kan eller bör begränsas till en politisk färg, en samhällsklass, en etnicitet etc.

Denna övertygelse bekräftades under det fantastiska året jag haft tillsammans med en allmänt "grym" och samhällsmedveten grupp av människor jag fått som skolkamrater. Skolkamrater som en Svensk-palestinsk kille från Södertälje aldrig skulle haft annars. Samma övertygelse har bidragit till att vilja möjliggöra liknande forum för andra människor i samhället. Jag har insett att det ibland räcker med att sitta i samma rum och diskutera för att inse hur lika vi är och denna likhet gör den goda kraften till den dominerande.

FÖDD: 1987

"JU MER VI KAN IDENTIFIERA OSS MED VARANDRA DESTO MER KOMMER VI KÄMPA FÖR VARANDRA."

DEBATTARTIKEL

av FAYYAD ASSALI

TILLBAKA TILL DEMOKRATINS GRUNDER

Demokrati handlar i grunden om att folket ska ha makten och förutsätter att en minoritet respekterar majoritetens beslut. Majoriteten av väljarna i Sverige och stora delar av det demokratiska Europa har sedan industrialismens framfart varit en homogen grupp, oavsett geografisk placering d.v.s. arbetande medelklass. Samhällena inom sina nationalgränser har i stort varit homogena även i sin identitet etniskt, kulturellt och religiöst etc. Tittar man på Sverige och Europa idag så säger det sig självt att de allra flesta av dessa förutsättningar inte längre är gällande. Nationalgränser suddas ut tack vare globaliseringen och digitaliseringen. Industrialismen är inte lika dominerande och därmed har arbetarklassen diversifierats, samtidigt som den omfattande identiteten inom varje nation i många fall ersatts med mångkulturella samhällen samt identiteter.

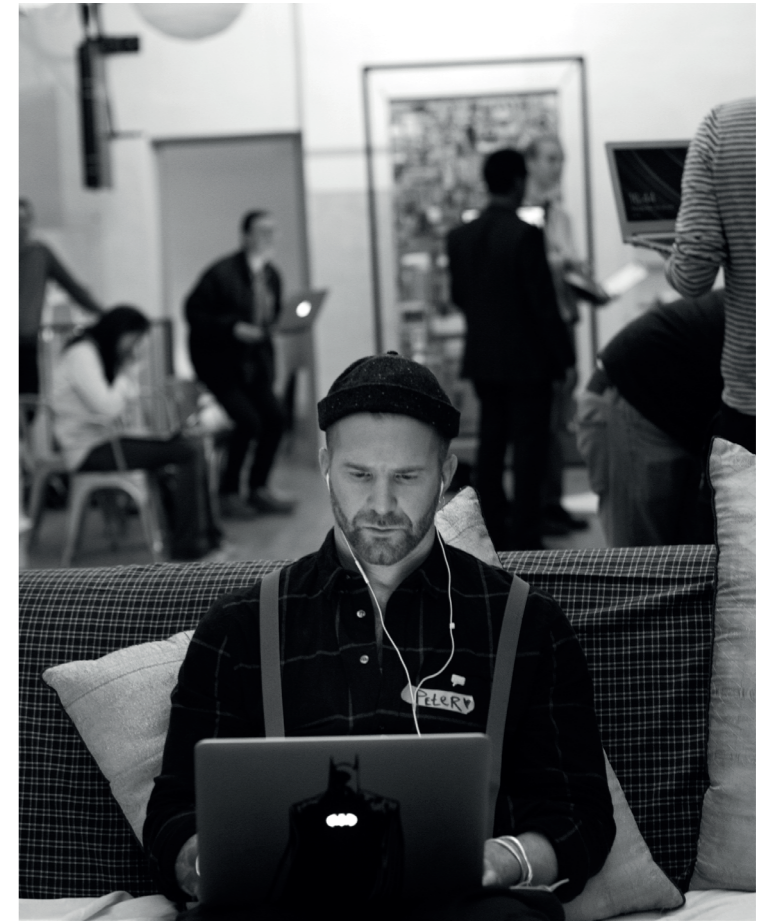
Varför jag väljer att nämna dessa förutsättningar och dess förändring över tid är för att denna förändring skakat demokratins viktigaste byggsten; folket. När en del av folket accepterar den andra delen av folkets beslut så bygger det på en ömsesidig respekt, där lika värde är utgångspunkten och för att uppnå detta så är folket överens om vilka folket är. Just denna identifiering av folket blir enklare ju mer homogent folket är och vice versa. Den snabbväxande främlingsfientliga vågen med SD som svensk variant förstod denna ekvation väldigt bra och valde att nyttja blockpolitikens fokusering på de traditionella sakfrågorna för att själva ägna all sin tid och energi åt att bestämma vem folket "egentligen" är.

Konsekvensen av en selektiv identifiering av folket är urholkning av demokratins essens och SD:s har som sina andra varianter en stor fördel i att människor har lättare för det de redan känner till "det säkra före det osäkra". Denna fördel är för

mig tydlig både i växandet av dessa krafter, men även i andras partiers anpassning till samma retorik.

För att vara ett relevant motstånd till detta så krävs det bland annat: Inkluderande forum som nyckel för ny gemensam identitet. Ett av de viktigaste verktygen för att skapa en ny gemensam identitet är att hitta forumen där människor från samhällets olika klasser, etniciteter, kön och religioner kan mötas för samma ändamål oavsett åsikter. Med tanke på bland annat bostadssegregation, de elitistiska konsekvenserna av det fria skolvalet och de ökande ekonomiska klyftorna så representerar den svenska skolan tillsammans med civilsamhället inte längre dessa forum. Vad som istället har störst potential att utgöra samhällets inkluderande och identitetsskapande nav är ett återinförande av värn- och civilplikten. Med tydlig medmänsklig inriktning och innehåll skulle vi genom dessa obligatoriska forum, där människor som i sin vardag aldrig annars träffas, tvingas göra det och börja definiera och praktisera den nya öppna och toleranta svenskheten. Något som för framtidens generationer kommer innebära ett försprång i en mer globaliserad värld där vi mer och mer blir världsmedborgare.

Gällande demokratin; vi behöver diskutera och utbilda i demokrati från tidig ålder, inte som en inspirationsdag utan som en obligatorisk och viktig del av läroplanen. Vi behöver även på akademisk nivå börja ställa oss den svåra frågan om hur demokratin ska utvecklas för att vara relevant i en mer globaliserad värld. Det räcker med en snabbläsning av vilken demokratibok som helst för att se att demokratin vi har idag utvecklades i en annan tid och under andra förutsättningar.

NINA RUNG

Jag har kunnat utbilda mig till precis det jag har önskat utan att behöva ha en tanke på mina föräldrars ekonomi. Jag har haft möjlighet att få ägna mitt liv åt att kämpa för barns och vuxnas rätt till ett liv utan våld och övergrepp utan rädsla för sanktioner. Jag har kunnat göra min röst hörd. Jag har kunnat lyfta barns perspektiv. Utsatta vuxnas. Jag har lyssnat på deras berättelser, på deras rop på hjälp, på deras ångest, smärta och stundtals nästan omänskliga utsatthet. Om jag inte skulle göra vad jag kunde för att förebygga, för att förhindra och skydda dem från övergrepp – vem skulle då?

Jag vet genom de år jag har haft förmånen att få möta utsatta, att jag kan vara deras röst. Att min förmåga kanske är just det – att på ett begripligt vis lyfta politiska frågor om lagar, resurser och beslut. Och att göra allt jag kan för att kämpa för rättvisa också för dem som inte själva har möjlighet att höja sin röst, eller bli lyssnad på. Året med Höj Rösten har gjort det än tydligare hur kopplad politiken är till den förändring jag vill se. För trots att vi lever i ett av världens mest jämställda länder så betyder det inte att det är bra nog. Det betyder bara att vi har fler möjligheter att skapa förändring. Och den förändringen vill jag bidra till.

FÖDD: 1981

BRINNER FÖR ATT
SKAPA ETT JÄMSTÄLLT
SAMHÄLLE DÄR
ALLA FÅR VÄXA
UPP OCH LEVA UTAN
UTSATTHET FÖR
VÅLD OCH SEXUELLA
ÖVERGREPP!

DEBATTARTIKEL

av NINA RUNG

KVINNORS KROPPSLIGA INTEGRITET - EN DEMOKRATISK RÄTTIGHET

Nästa årtionde firar demokratin i Sverige 100 år. 100 år sedan allmän rösträtt infördes och allas röster räknades. Sedan dess finns kvinnor på arbetsmarknaden och i styrelserum, vi har barnomsorg, särbeskattning, föräldraförsäkring och en lagstiftning på kvinnofridsområdet som Sverige både varit först med och som tjänat som förbild åt många andra. Men. Kvinnors fysiska och psykiska trygghet samt rätt till skydd från övergrepp har vi däremot lång väg kvar till. Ska det verkligen behöva ta ytterligare 100 år innan också rätten att skyddas från övergrepp blir verklighet?

En demokrati värd namnet ska garantera alla människors rätt att delta i beslut, att agera och att fysiskt ta plats i det offentliga rummet. Så ser det inte ut idag. Vi garanterar inte alla människor lika rätt. Att kunna delta i det offentliga rummet kräver att det är öppet för alla.

Att det inkluderar och görs tillgängligt. Och att medborgare är trygga nog att göra sin röst hörd. Så är det inte idag. Tvärtom. Idag vet vi att kvinnor inte tar plats i det offentliga av rädsla för utsatthet för våld och övergrepp. Vi vet att hemmet är den absolut mest riskfyllda miljön för kvinnor, men att rädslan för att vistas utomhus, i mörkret, i kollektivtrafiken, på festivaler, i skog och på nätet begränsar kvinnors liv.

Det begränsar dem till att inte kunna utnyttja den rätt till påverkan och handling som demokratin ska tillgodose. Det begränsar deras val av arbete, bostad, fritid och därför också deras förmåga att påverka sina och andras liv. Så länge halva befolkningens möjlighet till påverkan på samhället är beskur, så kan vi inte tala om en fullvärdig demokrati.

I Sverige har drygt var tredje kvinna utsatts för våld eller sexu-

SARA TAVAKOLIZADEH

aliserat våld från en nuvarande eller tidigare partner. Var femte barn har utsatts för sexuella övergrepp, de flesta flickor. Sexuella ofredanden i offentlig miljö, såsom skola, sociala medier och i kollektivtrafiken står för nästan hälften av alla sexualbrott. Det är både i det offentliga som i det privata som kvinnor utsätts för våld och övergrepp. På nätet frodas hatet och hoten mot kvinnor som är offentliga, särskilt mot dem som kämpar för kvinnors rättigheter och som synliggör strukturer som gör män till förövre. Mångas röster har redan tystnat. Därför att de inte orkar med hoten. Hatet. Och när vissa typer av röster tystnar förlorar vi vitaliteten, mångfalden och förändringskraften. Vem som får synas och vem som får höras blir till en fråga om kön. Och till en fråga om demokrati.

För att vitalisera demokratin – ja, för att tillse att alla faktiskt bereds möjlighet att delta i offentliga rum och beslut krävs sex nödvändiga politiska beslut:

1. Ge alla barn i förskola och skola kunskap om normkritik och integrera genuspedagogik för att förhindra skadliga normer kring maskulinitet.
2. Ge alla blivande pedagoger, fritidsledare, idrottsledare, socionomer, poliser och jurister kunskap om könsnormer, om utsatthet och om bemötande genom att nationell utbildning.
3. Se till att det förebyggande arbetet mot våld i nära relation och sexuella övergrepp prioriteras genom resursfördelning.
4. Inför Huskurage som en våldspreventiv metod mot våld i nära relation i alla kommuners kommunala bostadsbolag.
5. Inför reglerad sexualundervisning i skolan där sexualitet, pornografi, könsnormer och övergrepp problematiseras.
6. Se över lagstiftning både för att strama åt tillgängligheten och (den grova) mainstream-porren samt för att avsexualisera det offentliga rummet genom förbud mot könsdiskriminerande reklam.

Jag vill skapa och bidra till ett Sverige där alla har samma rätt till sin kropp, sin trygghet och frihet – oavsett kön. Det är inte bara en hälso- och rättighetsfråga. Det är en fråga om demokrati.

FÖDD: 1989

“YESTERDAY I WAS
CLEVER, SO I WANTED
TO CHANGE THE WORLD.
TODAY I AM WISE, SO I
AM CHANGING MYSELF.”

– JALALUDDIN RUMI

Jag sökte till Hög Röstens Politikerkola för att bli en del av den förändring som jag under en längre period sökt. Min historia är starkt präglad av min mor som drömde om att utbilda sig och starta eget företag men aldrig fick chansen. Hennes liv har lagt grunden för min starka övertygelse om att det finns ett kollektivt ansvar, hos dig och mig, att skapa likvärdiga förutsättningar för människor. Det är vad politik handlar om för mig.

Genom Hög Röstens har jag genomgått en intensiv ledarskapsutbildning och insett vikten av engagemang. Vi befinner oss i ett skede där våra åsikter blir allt mer polariserade och klyftorna och ojämlikheten i samhället ökar. Vi kan inte lägga all vår tilltro till det politiska systemet och ta vår demokrati för given. Genom mitt engagemang vill jag bidra till att förnya och stabilisera demokratin samt bidra till ökad jämlikhet inom skola och näringsliv. Jag hoppas att du också börjar agera, oavsett hur du väljer att engagera dig. Det är upp till oss att välja vilken politisk riktning vi vill se i Sverige, och det börjar med vårt engagemang.

DEBATTARTIKEL

av SARA TAVAKOLIZADEH

VI KAN INTE TA SVENSK DEMOKRATI FÖR GIVEN

Politik finns överallt. I våra val, i det vi pratar om och det vi undviker att prata om. Det ställer krav på oss medborgare, att vi är informerade, uppdaterade och engagerade. Men var börjar man? En av de viktigaste insikterna jag tar med mig från Hög Röstens Politikerkola är att det börjar med en själv. Genom att ifrågasätta ens förutfattade meningar och vara nyfiken på andras historier kan man erhålla en djupare kunskap för olika samhällsutmaningar och för komplexiteten som ofta är kopplad till dem. Det är nödvändigt som startpunkt, oberoende vilken utmaning man vill lösa.

Vi måste börja prata om framtiden, om den hållbara visionen. Med en exponentiell teknikutveckling skapas både möjligheter och hot för det befintliga politiska systemet och sakfrågorna. Allt för ofta handlar debatten om nutiden, dess konflikter och spänningar. Vi grupperar oss och problematiserar med likasinnade. Våra upplevelser blir viktigare än den reella verkligheten och framtiden. Som om polariseringen har ett egenvärde. Vi behöver börja och allt oftare göra ett fokusskifte, till framtiden och våra visioner.

Vi måste söka mer förankring och representation i politiska sakfrågor. Vi ser ett växande politikerförakt och en generell uppfattning om att politik inte är något för den "vanliga" medborgaren. Detta visas också tydligt i statistiken, graden av väljarnas partiidentifikation har sjunkit markant från 64 procent år 1970 till 28 procent år 2010 (SCB), och år 2010 var endast 3,7 % av väljarkåren medlem i något riksdagsparti (Demokratiutredningen). Dessa trender innebär att den representativa demokratin är hotad. Dagens politiker måste övergå från debatten kring blockbildning till en politik som talar till samhället, utöver valören och Almedalen. Vi "vanliga" medborgare måste börja agera istället för att reagera. Genom att engagera oss, kräva vår representation i de politiska besluten och agera vid avsaknaden borde vi hålla politiker mer till svars för deras politik. Vi borde

inte delta i det drev som ofta skapas i media där fokus skiftar från granskning av det politiska arbetet till personliga påhopp utan substans.

Vi måste skapa ett politiskt system som lockar fler.

Störst chans att bli en folkvald riksdags- eller kommunpolitiker har man om man engagerat sig politiskt sedan ung ålder. Visst finns chansen även senare i livet, men då får man räkna med några år på att bli vald och några år på att bli lyssnad till. Räkna med några extra år om du är kvinna eller utrikesfödd. Vidare några år på att driva en proposition eller motion till beslut och till sist några år till att implementera förändringen. Det är lätt att förstå att partierna tappar medlemmar och har svårt att engagera fler, i synnerhet den yngre generationen som inte vill spendera ett helt liv på att bidra till endast en sakfråga. Dagens unga vill se resultat snabbare.

Genom att införa ett politiskt system med en balans mellan direkt och representativ demokrati skulle trösklarna kunna sänkas, engagemanget öka och fler hållbara lösningar identifieras. Se till exemplet Alternativet i Danmark, ett nystartat parti som skapat en politisk plattform där man bjuder in allmänheten till att bidra med olika lösningar på sakfrågor. Genom denna plattform har det politiska systemet öppnats upp och skapat fler konstruktiva sätt för människor från akademien och näringslivet att bidra med sin kompetens inom sakfrågor.

Slutligen, vi måste påminna oss själva att politiken finns nära oss och för oss. Oavsett hur vi väljer att engagera oss kan vi sprida kunskap, minska polariseringen och väcka andras engagemang. Genom att agera och inte ta vår demokrati för given tar vi tillbaka makten för den politiska riktning och samhällsutveckling som vi vill se i Sverige.

AILIN MOAF MIRLASHARI

FÖDD: 1992

"THERE IS NO SUCH THING AS A SINGLE-ISSUE STRUGGLE, BECAUSE WE DO NOT LIVE SINGLE-ISSUE LIVES"

- AUDRE LORDE

När jag började på Hög Röstens Politikerskola var jag redan en väldigt aktiv medborgare. Jag har under de senaste åren jobbat med organisering, utbildning och kultur som verktyg för att skapa plattformar för att höja min och andras röster, bland annat genom StreetGäris.

Jag har alltid ifrågasatt makt, och att det bara är vissa personer eller grupper som oftast får och har tillgång till maktrummen. Som aktivist står man oftast på andra sidan av spelplanen, där politiker och de i maktposition är de man ifrågasätter och riktar sin kritik mot. Jag känner tusen aktivister men bara en handfull partipolitiskt aktiva. Varför engagerar aktivisterna eller eldsjälarna inte sig partipolitiskt istället? Varför har jag inte kunnat kanalisera mitt engagemang genom att gå in i politiken? Borde vi snarare inte fokusera på att ta del av den makt och handlingsutrymme som ingår i maktrummen?

Jag vill fortsätta kampen genom de verktyg jag redan arbetar med, för att skapa ett mer inkluderande Sverige där strukturer inte längre påverkar hur olika individer och grupper värdesätts emellan varandra. Ett Sverige där din bakgrund inte spelar någon roll för att få rätt förutsättningar och möjligheter i samhället.

DEBATTARTIKEL

av AILIN MOAF MIRLASHARI

DET ÄR DAGS ATT FÖRNYA DEMOKRATIN!

Vi kan tydligt se olika symptom på ett ojämlikt samhälle idag. Skolorna skiljer sig åt i Stockholm beroende på var du bor. I Rinkeby grundskola, under läsåret 15/16, gick endast 31 % av eleverna i årskurs 9 ut med behöriga betyg till gymnasiet, till skillnad från Katarina Norra skola, där eleverna gick ut med 100 % behörighet till gymnasiet. I Hjulsta ligger statistiken på 39 %, till skillnad från Jensen grundskola Vasastan där det ligger på 100 % (statistik från SIRIS, Skolverket).

Även våldet har normaliserats. 22 liv har tagits på 2 år i Järva, norra Stockholm.

Problematiken förminskas till att lösningen på våldet är övervakning och polisinsatser. Varför ser vi inte sambanden mellan nedlagda skolor, dåliga skolresultat, brist på jobb och bostad, och ökad kriminalitet och våld?

Det här visar tydligt på att det finns ett glapp mellan våra demokratiska ideal och hur systemet fungerar i verkligheten. I demokratiutredningen från 2014 står det att den svenska demokratin är stark, men att det politiska inflytandet inte är jämnt fördelat. De som är aktiva i civilsamhällsfrågor och politiska partier är i huvudsak välutbildade och socioekonomiskt resursstarka personer. Tilltron till den svenska demokratin är väldigt hög bland resursstarka, det vill säga de med hög utbildning och inkomst, till skillnad från socioekonomiskt resurssvaga, där tilltron är mycket lägre.

SARA BESSA

Hur kan vi då skapa en representativ demokrati som både kan visa handlingskraft och skapa legitimitet? Är den medborgerliga förankringen tillräckligt stark? Som jag ser det så måste den svenska demokratin förnyas. Vi måste vända ut och in på våra strategier och system. Vi borde se vårt demokratiska system som en ständigt förändrande, innovativ rörelse. Vi borde sträva efter transparens, stark lokal medborgarförankring och inkludering.

Men vi ska inte tro att civilsamhället i Järva är tyst. Vi organiserar oss och kräver aktion av myndigheter och politiker att ta tag i de problem som finns i dessa områden. Men det ekar tomt från kommunen och regeringens håll. Därför måste den medborgerliga förankringen i vår demokrati stärkas genom att jobba för en ökad representation och delaktighet i våra stadsdelar. Om människor i större utsträckning får insyn i de lokala processerna kommer det automatiskt att skapa en större känsla av tilltro till systemet. Vi måste även ständigt söka nya vägar för att involvera grupper som är politiskt passiva, har ett lågt valdeltagande och är underrepresenterade i politiska partier och beslutande församlingar. Genom att se över hur vi organiserar vår demokrati idag så kan vi även aktivera dem som aldrig tidigare har känt sig lyssnade på.

För att minska känslan av maktlöshet och systemförakt måste vi arbeta för att demokratiska systemet ska vara dynamiskt och nytänkande, för hur kan vi få medborgare att tro på systemet, eller att engagera sig politiskt, när systemet känns statiskt och oföränderligt?

Mitt arv och mina rötter i Palestina och Kabylien och min muslimska tro har fört med sig ett otroligt stort driv och en passion för rättvisa och solidaritet. Jag ville som barn bli journalist, det var min enda dröm. Anledningen var att jag aldrig såg kroppar som på min tv och jag ville bredda representationen. Jag ville också vara den som vågade ställa de tuffa frågorna.

Jag har sedan barnsben alltid ifrågasatt makt och känt ett oerhört stort ansvar och har väldigt svårt att hålla tyst, speciellt när jag vet att det finns människor runt om i världen som skulle göra allt för att få sina röster hörda. Jag kämpar för ett mer jämställt samhälle där alla inte bara ska ha lika rättigheter men också lika förutsättningar och för ett samhälle där vi aktivt motverkar diskriminerande strukturer som hindrar medborgare att nå sin fulla potential och leva ett värdigt liv.

FÖDD: 1990

“OUR DEEPEST FEAR IS NOT THAT WE ARE INADEQUATE. OUR DEEPEST FEAR IS THAT WE ARE POWERFUL BEYOND MEASURE”

DEBATTARTIKEL

av SARA BESSA

DEN OBEKVÄMA GENERATIONEN

Den svenska demokratin är i kris och behöver hjälp. En hel generation av unga tror inte på systemet. De känner att makten är någon annans och någon annanstans. Så långt bort att de inte ens går och röstar. Denna misstro gentemot vår representativa demokrati är ett problem för hela befolkningen och måste tas på allvar.

Samtidigt har denna generation, trots deras påtvingade politiska utanförskap hittat egna sätt att vara aktiva.

Här har den svenska demokratin en generation av outnyttjad potential. Vi som har vuxit upp här och utbildat oss här och präglats av barndomar med föräldrar som flytt krig, förtryck och oroligheter, vi är den obekväma generationen.

Vi är en hel generation som inte ärvt våra föräldrars passiva tacksamhet då vi aldrig varit gäster här. Och vi är en hel generation som vill vara lika självklara i detta samhälle som vilken Svensson som helst.

Vi har dagligen mött diskriminering, både sådan som varit riktad mot oss själva och mot människor i vår närhet vare sig det är på arbetsmarknaden, bostadsmarknaden eller när vi möts av politikernas tystnad när våra syskon mördas.

Vi har också vuxit upp med varandra och lärt oss av varandra, människor med rötter i hela världen och vi har tagit oss an varandras kamper, lärt oss vikten av solidaritet och genom detta också vunnit en oerhörd massa kunskap. Med våra ryggsäckar fyllda av erfarenheter har vi tillsammans vant oss vid att vara de obekväma. Vi ifrågasätter privilegier, strukturer, maktpositioner och mycket mer.

Vi har vuxit upp med våra föräldrars förmaningar ekande i öronen: "Du måste jobba tio gånger hårdare för att få samma förutsättningar som svenskarna och du måste ständigt vara tio gånger bättre". Vi har behövt ta de orden på allvar.

Idag är andelen svenskar med utländsk bakgrund i Sverige 22.2%. Samtidigt är personer med utländsk bakgrund märkbart underrepresenterade i den svenska makteliten med 11% i riksdagen. Trots en så kallad feministisk regering, är behovet av att öka den etniska mångfalden akut. Feminismen vi behöver måste vara intersektionell, en som betonar hur olika former av hierarkier samverkar och förstärker varandra. Som utöver kön, kan beakta hur faktorer som etnicitet, sexualitet, funktion, klass, ålder och religion påverkar och formar våra erfarenheter. Våra partier måste rekrytera bredare.

Jag menar att svaret på vår demokratiska kris är inkludering och ökad representation. Politiken ska inte bara tillhöra eliten, fler måste få chansen att delta, både passiva och engagerade medborgare. Det är de svenska partiernas ansvar att väcka intresset hos medborgarna att göra just detta.

Allt färre söker sig till de politiska ungdomsförbunden men precis som det finns unga idag som känner misstro till systemet och tvingas in i passivitet så finns det också fler och fler som organiserar sig, skapar nätverk, bildar opinion och kämpar för alla människors lika rätt och förutsättningar.

Bjuder man in oss, millennium-aktivisterna, så vet jag att vi skulle se en otrolig vitalisering av svensk politik. Vi skulle komma in med ny energi och ovärderliga perspektiv genom att exempelvis praktiskt applicera strategin: tänk globalt agera lokalt.

Skulle de politiska partierna ta detta på allvar skapas en ökad tilltro till politiken bland unga generellt. Det skulle också utmana rådande sanningar och ge nya lösningar på svåra samhällsutmaningar. Det borde ligga i partiernas intresse att faktiskt bjuda in en ny och vital kraft till det svenska politiska systemet. Göra det lite obekvämt, för en gångs skull.

MARCUS PALLVID

FÖDD: 1988

LEDORD: "STARK I MOTGÅNG, ÖDMJUK I MEDGÅNG."

BRINNER FÖR VÄRDESKAPANDE KOMMUNIKATION OCH MÖTESPLATSER.

Jag tror starkt på att alla vill vara en del av ett högre syfte och vill skapa förutsättningar som hjälper människor att växa tillsammans. Jag brinner för skapandet mellan människor och lägger stort fokus på att skapa olika former av mötesplatser där vi kan utvecklas tillsammans. Oavsett om det handlar om möten mellan företagare som skall hitta nya vägar till samarbeten eller två främlingar som får möjligheten att växla ett par ord över en kopp kaffe.

När jag sökte till politikerskolan var det med incitamentet att hitta kärnan i detta engagemang och skapa bättre förutsättningar för mig själv att kanalisera det. Att få nya infallsvinklar, verktyg och förståelse för hur samhället fungerar och med denna kunskap hitta bättre tillvägagångssätt att förvalta människors engagemang och ge dem möjligheten att nå sin fulla potential.

För det är genom oss medborgare som samhället formas och genom våra initiativ som det kan förändras. Tillsammans skapar vi det samhälle vi vill leva i.

DEBATTARTIKEL

av MARCUS PALLVID

VI KAN FÖRÄNDRA SAMHÄLLET GENOM ATT FIKA IHOP

Jag sitter på ett café i centrala Trollhättan. Utanför fönstret passerar folk i en rasande fart och runt omkring mig sitter flera sällskap och samtalar. Mellan varven urskiljs rösterna i sorlet och ämnena de samtalar om blir allt tydligare. Samtalen varierar stort och håller en blandning av allt från lättsamma till allvarliga toner. Någon diskuterar det kyliga vädret, en annan relationsproblem och ett tredje par lyfter politiska åsikter jag inte riktigt håller med om. Allt blir på något sätt en intressant mix. Precis som människorna.

Tanken som snurrat i mitt huvud de senaste dagarna handlar om de kontexter vi befinner oss i och hur dessa färgar oss som människor. Hur vi utifrån vilka vi umgås med också förhåller oss till att agera och se världen. Olika forum har också omnämnt det som att vi befinner oss i så kallade filterbubblor. Bubblor där vi stängt in oss och färgas av de åsikter vi själva gillar eller omges av. Alla befinnandes på små, till synes, individuella öar - precis som människorna vid borden på fiket. Att vi färgas av de bilder och åsikter vi möter till vardags är för mig ingen vetenskap - det är en självklarhet.

Ett fenomen som kan ses som både positivt och negativt på samma gång. För visst är det positivt när vi inspireras och peppas till att göra gott. Men vad händer om vi väljer att stänga in oss för mycket och väljer att sitta kvar vid samma sällskap utan att lyssna på någon annan? - Nyanserna på våra åsikter blir då

TOBIAS NILSSON

allt färre, förståelsen mindre och nyskapande tankar kommer aldrig till. I medierna florerar det samtidigt en mörk bild av vårt omkringliggande samhälle. Filterbubblorna har bildats snabbt, distansen mellan medborgare och politiker tycks växa och känslan som infinner sig strax därpå blir snabbt dunkel. Vi tycks leva i ett kommunikationssamhälle där vi missar att prata med varandra och istället bara pratar om varandra. Ett samhälle där vi tycks stå handlingslösa och maktlösa.

Men samhället är formbart och det är vi medborgare som styr den demokrati vi lever i. För samtidigt som jag känner av den oroande känslan befinner jag mig till vardags i en miljö fylld med entreprenörer och slås av kontrasten. I den här miljön frodas det positiva och människorna väljer att se utanför bubblorna. Med sina engagemang utmanar de samhällets normer, ser utmaningar istället för problem och har ett lösningsfokuserat tänk. De lyssnar, tänker och agerar för att nå sina drömmar och överkomma hindren de stöter på längs vägen.

Till detta pekar även de ekonomiska bevisen klart och tydligt i samma riktning: den entreprenöriella andan är det bästa verktyget för att skapa tillväxt och välfärd för individer, företag och hela länder. Här är därför den outnyttjade potentialen stor och kan vi skapa ännu bättre förutsättningar för att fler kan anamma det här tänket har vi mycket att vinna.

Här kan vem som helst utveckla den entreprenöriella andan. För det handlar om den miljö du befinner dig i snarare än de gener du bär på. Det är den kontext du befinner dig i och den ekonomiska, utbildningsmässiga och sociala miljö människor kommer i kontakt med som påverkar. Det är därför andan smittar av sig. Tänk då om fler skulle ha samma inställning och möjligheter. Då skulle vi inte längre stå där handlingsförlamade utan handlingskraftiga.

Så ta ett första steg och avsätt en timme, kliv ut ur trygghetszonen och bjud in till en fika. För vem vet, kanske lär du dig något nytt i samtalet och skapar förändring. Tillsammans.

FÖDD: 1973

BRINNER FÖR
JORDBRUKS-
LANDSKAPET OCH
ALLA DESS ELEMENT
OCH INVÅNARE.

Jag är beteendevetare och kommunikatör med särskild kompetens inom ekologisk hållbarhet. Just nu ägnar jag mig åt frågor som rör främst jordbruk och landsbygdsutveckling. Jag önskar att mitt arbete ska leda till att minska klyftan mellan stad och land, samt bidra till att hela Sverige lever och att landsbygdens invånare upplever att de hörs. Orättvisor engagerar mig och jag vill arbeta emot dessa för ett helt och inkluderande land.

På Hög Röstén möttes jag och mina lagkamrater i något som är allas verkliga styrka - vi möttes i engagemanget. I processen blev vi tunnhudade och lärde oss acceptera beröring. Vi har delat med oss- och berörts av andras smärta, inspirerats av varandras driv och lärt med hjälp av varandras visdom. Gemenskapen i engagemanget blir en unik och oförglömlig upplevelse som kommer att skänka mig trygghet i mitt arbete under en lång tid framöver.

DEBATTARTIKEL

av TOBIAS NILSSON

DET HÄR ÄR VÅR CHANS ATT RÄDDA VÄRLDEN - DET ÄR INTE EN FOTBOLLSMATCH

Jag får ont i magen av att se när politiker med olika åsikter framträder samtidigt i t.ex. Agenda eller Aktuellt. Stämningen blir ofta otäck när debattörernas strategi är att på ett aggressivt och ohederligt sätt framhålla sin egen ståndpunkts fulländning. Vi medborgare är medvetna om att de utmaningar samhället står inför kräver extraordinära insatser, framför allt från våra politiker. Så varför skulle vi någonsin vilja ägna tid åt prestige-uppgörelser när vi längtar så efter konstruktiv dialog?

Polariseringen är överallt och avstånden fortsätter växa. I min egen bubbla diskuteras främst lantbruk, livsmedel och miljö. Ett typiskt exempel på hur det kan låta: "Veganer = nya tidens terrorister.". Citatet är hämtat från en kommentarstråd i vilken jag ifrågasatt användningen av "vegankretsar" i en ledare. Jag undrade om vi kunde börja med att definiera veganism och tog hjälp av Wikipedia; "levnadssätt där en person avstår från djurprodukter i den mån möjligt och praktiskt, samt en sammankopplad filosofi som förkastar synen att djur är varor att äga.". Det är svårt att se hotet i att någon väljer att äta t.ex. paprika istället för falukorv men så finns ju veganer som ägnar sig åt aktivism som är skadlig för jordbruksnäringen. Man kan skriva om dem som militanta veganer eller möjligtvis djurrättsaktivister.

Inom s.k. vegankretsar lär "köttätare" vara ett skällsord. Diskussionen om djurs lidande och vissa produktionsformers påverkan på klimatet måste jag lämna därhän men köttätare är oavsett heller inte en grupp vi kollektivt kan fördöma. Vi bör beakta att vi ätit kött i princip i alla tider, köttet spelar en viktig roll som proteinkälla för människan, animalieproduktionen bidrar till att vi kan ta vara på rester från vegetabilieproduktionen och att betande djur är den enskilt viktigaste resursen i arbetet med bevarandet av arter i det svenska jordbrukslandskapet.

På samma sätt går vågorna skyhöga i diskussioner mellan representanter för ekologisk- respektive konventionell livsmedelsproduktion. Motsättningarna är inte helt olika de som finns mellan låt säga fotbollsupporters. Jag själv har insett det tveksamma i att heja på ett lag och valt att supporta planeten jorden - den enda planeten jag har. Vi befinner oss redan i den 6:e massutrotningen (den första orsakad av mänsklig aktivitet) och planetens klimat håller på att rubbas bortom en punkt där förändringarna är helt utom vår kontroll. När vi står inför dessa väldiga utmaningar behöver vi samla alla tänkbara krafter och se till att de verkar i samma riktning. De lögner, kränkningar och avsiktliga missförstånd som får så mycket utrymme i vårt samhälle är inte vägen framåt.

Medan det är obekvämt att skifta perspektiv och försöka förstå andra kan det vara riktigt trivsamt att hata. Polariseringen skapar en spännande värld där du med stöd från den grupp du tillhör kan uttrycka dig onyanserat och lätt identifiera fiender. I det bekväma och hanterbara minikriget mellan olika grupper göds var och ens persona med det oförstånd som bristen på förståelse för med sig. Avstånden växer mellan grupperna och vi kommer bara längre ifrån en lösning på något av alla de väldiga problem vi har.

Politikern har här en unik möjlighet att utgöra en inspirerande förebild, ändå väljer många att lägga mycket av sin energi på att förolämpa sina meningsmotståndare i offentliga sammanhang. Att vara politiker borde handla om att leda medborgarna, inte känna av opinionen och kalkylera popularitet. Varför inte skapa en kultur präglad av ödmjukhet och nyfikenhet? I det verkliga mötet görs framstegen, där skapas förståelse och stärkande gemenskap - allt vi behöver för att köttätare och veganer tillsammans ska kunna skapa en fungerande planet som vi stolta kan lämna över till kommande generationer.

AHMED ABDIRAHMAN

FÖDD: 1986

LEDORD:
BROBYGGARE

Jag har alltid känt mig som brobyggare mellan olika världar. Jag har varit aktiv i olika skolgrupper, utbildningar och startat även min egen ideella förening, The Global Village, som anordnar olika aktiviteter för boende i förorterna runt Järvaområdet. Jag drevs av viljan att ge tillbaka och att vara en brobyggare mellan förorten och innerstaden. Att engagera mig politiskt kändes långt ifrån givet.

Jag röstade första gången 2014! Men med tiden insåg begränsningen av den ideella sektorn. Jag förstod att det fanns ett större struktur som kan begränsa eller skapa nya möten mellan människor. Det var då jag fick höra om Hög Röstens Politikerkola. Det här året med skolan har givit mig mycket inspiration. Politik kan göra skillnad men först när politiker ställs till ansvar. Politiker väljer sina strider med omsorg.

Få rikspolitiker kommer till förorterna och när de kommer så kommer de under egna villkor och med eget intresse. Då fick jag idén att starta Politikerveckan Järva. Det är vår "lilla Almedalen" i förorterna. En möjlighet för boende att möta rikspolitiker med boendes villkor och intresse. I år ska vi engagera andra året av Politikerveckan Järva. Det är det största och viktigaste bro jag lyckats bidra med till Sverige och det är det bästa jag har fått utav denna resa.

DEBATTARTIKEL

av AHMED ABDIRAHMAN

DEMOKRATINS ÖVERLEVAD - MIN GENERATIONS ANSVAR

Hög Röstens Politikerkola blev en väckarklocka för mig. Den har varit en tid av processer som fortgår än idag. Den har gett mig många insikter om min vardag, om mina medmänniskor, om mitt land Sverige och om vår demokrati. Liksom alla andra svenskar så bär jag på mina unika upplevelser. En del av min historia skiljer sig från din men de är lika värda och lika djupa. I dagens Sverige finns det många berättelser och meningsskillnader. Vårt samhälle slits isär då vårt fokus hamnat på vilka eller vilka upplevelser som är mer värda än andra. Jag säger upplevelser då de utgör vår övertygelse och våra värderingar. Jag har valt att låta mina upplevelser vara en förenande kraft, en bro istället.

Jag har upplevt orättvisor, krig och fattigdom men dessa har lagt grund till tacksamhet, studiemotivation och samhällsengagemang hos mig. Även om möjligheten att drömma och förverkliga mina ambitioner varit begränsad på grund av segregationen i Tensta och mina föräldrars svaga ekonomi. Min far är busschaufför och min mor städerska.

Våra liv kretsar kring politiska och ekonomiska beslut. Jag har börjat inse att för att kunna påverka dem, måste fler röster höjas för nya idéer, fler förstå och kunna analysera systemet som man vill förändra. Politikerkolan erbjuder just denna möjlighet. Jag bor i Järvaområdet i norra Stockholm, en plats med otroligt mycket mångfald och fantastiska berättelser. Jag är en av de

VLORA MAKOLLI

berättelserna. Jag har sett krig och fattigdom på nära håll, men jag har också studerat och arbetat i rika länder som Sverige, USA och Schweiz. Jag är svensk, muslim och afrikan. Jag vill bidra till att fler röster, berättelser och drömmar blir en del av det politiska samtalet i Sverige. Min dröm är att en dag söka väljarnas förtroende för att bygga ett rättvisare samhälle och en värld där vi alla tar hand om varandra. Ett samhälle där var i världen du föds, din bakgrund eller dina föräldrars status inte begränsar dina möjligheter att drömma, delta och påverka din samtid – globalt som lokalt.

Sverige har förändrats och kommer att förändras. Vår demokrati måste hänga med i förändringen. Vi kan aldrig ta föregivet att leva fria, likvärdiga och jämställda. Varje generation har kämpat för att bli inkluderad, hörd och för att kunna påverka. Allmän och lika rösträtt för både män och kvinnor infördes i Sverige först 1921. Könneutrala äktenskapslagstiftningen trädde i kraft 1 maj 2009. Fullständig religionsfrihet med villkorslös rätt till utträde ur Svenska kyrkan infördes först i januari 1952 och förbudet mot att grunda kloster utan statligt tillstånd togs bort 1977. Med andra ord, med tiden kommer förändring men inte utan att den generationen kämpat för den.

Jag vill kämpa för min generation så att nästa generation svenskar ska leva friare, hälsosammare, tryggare och bättre ställda ekonomisk än min generation. Men en del av vår generations röster sällan kommer tilltals. De råkar ha annan hudfärg, vara unga, ha en annan religion eller kulturell bakgrund. De är de jag vill kämpa för tillsammans med svenska folket.

FÖDD: 1994

BRINNER FÖR
ATT ARBETA
FÖR ALLAS LIKA
FÖRUTSÄTTNINGAR
ATT UPPNÅ SIN
STÖRSTA MÖJLIGA
POTENTIAL.

Jag har under största delen av mitt liv haft en koppling till Rosengård, ett socioekonomiskt utsatt område i Malmö. Detta kom också att präglade min identitet. En av mina drivkrafter blev under min uppväxt att ständigt motbevisa den statistik som hade tillskrivits mig och de i min närhet, med målet att inte bli ännu en siffra i någons statistik. Och så blev också fallet. Genom mina betyg, som jag då såg som ett bevis på min kompetens, kom jag in på en av Sveriges mest efterfrågade universitet.

Men denna text handlar inte om min framgångshistoria. Det finns många fler som har uppnått större mål i livet. Den handlar om hur detta var en milstolpe för mig. Där och då insåg jag att det dubbla arbete som jag la ner på att likna den genomsnittliga svensken möjligtvis skulle förändra lilla mig, men inte självaste strukturen som får andra att tänka likadant som jag gjorde då. Det var här min hjärtefråga återuppföddes och min drivkraft för att förändra strukturen började.

DEBATTARTIKEL

av VLORA MAKOLLI

VÅR GEMENSAMMA FRAMGÅNGSHISTORIA

Min uppväxt liknar antagligen inte den typiska svenskens uppväxt. Mina föräldrar kom till Sverige som flyktingar från ett förtryckt Kosovo och bosatte sig efter flera år av kamp i ett välkomnande Sverige. Jag har på många sätt präglats av min uppväxt som har en stark koppling till Rosengård, där jag bodde i tjugo år. Innan jag gick på gymnasiet förstod jag inte att jag bodde i ett segregerat och socioekonomiskt utsatt område. Jag trodde heller inte att det var ovanligt med en fritid utan faktiska aktiviteter eller föräldrar som inte hade råd att köpa glasögon till en. Senare i livet förstod jag att detta var utmärkande för endast vissa grupper och att det fanns strukturella skillnader mellan mig och mina klasskamrater.

Livslängden för mig var sju år kortare än för Agnes i min klass. Sannolikheten att gå på högskola var lägre för mig än för Sarah vars föräldrar var akademiker. Och jag skulle med större sannolikhet drabbas av diskriminering på arbetsintervjun för att jag hette Vlora och inte Matilda. Men denna text handlar inte om att generalisera och uppmana andra med ett klyschigt uttryck som "Kan jag, så kan du!" Den handlar om hur jag tvingade mig själv att jobba dubbelt så hårt för att vara lika bra som alla andra svenskar och ändå inte vara tillräckligt svensk. Det handlar om dem som inte har stödet, orken, viljan, motivationen och inspirationen att jobba dubbelt så hårt för att vara lika bra som alla andra svenskar.

Vad behöver vi göra för att få fler som jag att känna sig som er? Min uppfattning är att den svenska demokratin kan vitaliseras endast när den synliga och mentala ojämlikheten reduceras och när vårt system är anpassat efter dem som har den minsta makten i samhället. Det finns ett flertal vägar att gå, men det jag vill driva fram här är decentralisering av makt på lokal nivå som

ett viktigt instrument för jämlikheten. Malmös Kommission för ett Socialt Hållbart Malmö fastställde i sin rapport tydliga kopplingar mellan barns delaktighet och deras hälsa, där låga nivåer av delaktighet och inflytande bidrar till en känsla av utanförskap och i sin tur till sämre hälsa.

Att arbeta aktivt med att låta grupper bestämma, tillsammans med politiska representanter, på lokal nivå över frågor som berör just dem i en ny form av samverkansmodell ger inte endast effekter av gemenskap och positiva hälsoutfall, utan även en demokrati som väger tyngre än den vi har idag. Genom att involvera grupper i en ny samrådsprocess som; (1) inte ska heta samråd (2) vara målgruppsinriktade och (3) åligga lika villkor för politiker och tjänstemän som för samhällsmedborgarna så tror jag att vi kan skapa en jämlik demokrati förvaltat av medborgarna själva.

Mitt sista argument för en bredare och djupare form av delaktighet är de dominoeffekter som samverkansprocesser mellan olika aktörer kan ha för individen själv. Åsidosätt alla de effektivitets fördelar som näringsidkare och kommunala sektorn vinner på genom mångfaldsrika processer och fokusera istället på individens förmåner med att vara med och bestämma. Kan vi få grupper som inte hörs i den offentliga debatten att inkluderas tror jag att vi kan få tillgång till de vitaste rummen och möjligheten att göra dem mindre vita. Det är här vi värderar Görans kompetens lika högt som Ahmeds. Det är här jag inte behöver jobba dubbelt så mycket som du för att ha hälften av din makt. I det här rummet är vi åtminstone lika, och kanske senare utanför rummet också.

*"The limits of my language
is the limits of my world"*

– Ludwig Wittgenstein

*"Det farliga är när det enkla
svaret är det enda svaret"*

– Mona Sahlin

*"Vi tar saker som vi inte varit
med och byggt som självklara."*

– Per Granqvist

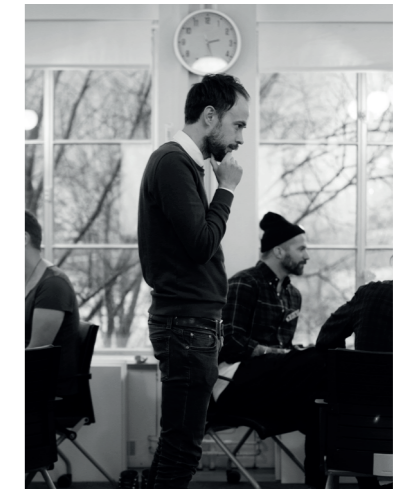
*"Problemet är att man inte
fattar att nu är framtiden"*

– Mark Comerford

*"Testa att gå med i ett parti. Vad är
det värsta som kan hända? Ni går ur."*

– Per Schlingmann

*"Be the change you want
to see in the world"*

– Gandhi

*"Mångfald är en fundamental
nödvändighet för en resilient framtid"*

– Anders Wijkman

*"Det är oansvarigt att lämna ifrån sig
demokratin i den form man fick den"*

– Erik Amnå

*"Everyone has a plan until they
get punched in the face"*

– Mike Tyson

"Change hurts like fuck!"

– Mark Comerford

*"När du pekar på någon riktas
tre fingrar mot dig själv"*

– Jarl Silfverberg

EPILOG

Efter en lång politisk strid infördes allmän och lika rösträtt i Sverige. Etthundra år senare betraktas den svenska demokratin som en av världens starkaste.

Den utmärks av bland annat högt valdeltagande, jämställdhet, livaktigt civilsamhälle, låg grad av korruption och fria medier om man jämför med andra demokratiska stater.

Ändå måste vi bry oss om den svenska demokratis utveckling. Flera av de förutsättningar som rådde när demokratin etablerades förändras. Utvecklingen i fråga om globalisering, migration, digitalisering, ojämlikhet, demografi och klimatet gör att demokratin ställs inför historiskt sätt på mycket svåra prov. Andra idéer än dem som bildar grundvalen för den svenska demokratin sprids nu framgångsrikt. Det finns en växande folklig uppslutning bakom populismens föreställningar, inte minst bland de medborgargrupper som är frånvarande där de politiska besluten fattas. Ju mindre representativa politikerna är, desto svårare har besluten och systemet att vinna medborgarnas förtroende.

Att slå sig till ro vore därför riskfyllt, ja ansvarslost. Vi vill ta strid för demokratis idéer. Vi vill att fler samhällsengagerade medborgare ska överväga att kandidera för politiska upp-

drag på olika nivåer. Tvärs över partipolitiska, könsmissiga, geografiska, kulturella och andra gränser genomför vi en kvalificerad utbildning och utveckling av samhällsengagerade människor som av olika skäl är särskilt underrepresenterade bland de förtroendevalda. Den berör kunskaper, idéer, attityder, färdigheter, kritik, respekt, samspel och mycket mer. På så sätt ger vi några av dem som inte gick med i något politiskt ungdomsförbund en andra chans. Sedan är det naturligtvis partierna och ytterst väljarna som utser sina representanter.

Drivkraften i *Höj Rösten Politikerkola* är viljan att medborgare med olika bakgrunder och erfarenheter i det svenska samhället ska erfara att demokratin är trovärdig. Med de inspirerande erfarenheterna från den första omgången av politikerkolan som exemplifierats i den här skriften går vi nu vidare.

DANIEL SACHS
Grundare

ERIK AMNÅ
Ordförande

